

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τὸ κυνήγι τῶν
ἰπτάμενων δίσκων

Ὁ Ἰπτάμενος Δίσκος

ΜΕΣΑ στὴν ἀπέραν-
τη αὐλὴ τῶν μεγάλων στρα-
τῶνων, στρατιῶτες πηγαίνο-
έρχονται. Κουβεντιάζουν, κα-
πνίζουν, ἀστεϊεύονται, γε-
λοῦν.

Εἶναι ξέγνοιαστοι. Δὲν ὑ-
ποψιάζονται καθόλου αὐτὸ
ποῦ πρόκειται νὰ συμβῇ σὲ
λίγο.

Τίποτα δὲν προμηνάει κα-
κό. Ὅλα εἶναι ἡσυχὰ καὶ ὁ-
μορφα, μέσα στὸ ἀνοιξιὰτι-
κο ἐκεῖνο πρωῒνό.

Ὁ ἥλιος λάμπει σὰν φρε-
σκοκομμένο χρυσὸ νόμισμα.
Ἕνα καινούργιο χορτάρι σκε-
πάζει τὸ χῶμα. Ὁ ἀέρας εἶ-
ναι γεμάτος ἀρώματα λου-
λουδιῶν.

Ἕνα τραγούδι, ἕνα νο-
σταλγικὸ τραγούδι μὲ ἀργὸ
ρυθμὸ βγαίνει ἀπὸ μιὰ συν-
τροφιά ἀπὸ στρατιῶτες καὶ
κυματίζει στὸν ἡσυχὸ ἀέρα.

Πάνω σ' ἕνα δέντρο, στὴν
αὐλὴ τῶν στρατῶνων, ἕνα
πουλὶ κελαϊδᾷ μουσικά.

Καὶ τότε στὸν οὐρανό, κον-
τὰ στὸν ἥλιο, φαίνεται κάτι
παράξενο. Μοιάζει μέ... πιά-
το! Εἶναι μετάλλινο καὶ λάμ-
πει ἀστραφτερά.

Χαμηλώνει γοργὰ πρὸς
τοὺς στρατῶνες, μεγαλώνον-
τας ὁλοένα. Ὅσο πλησιάζει,
ξεχωρίζει κανεῖς στὰ χεῖλη
τοῦ παράξενου αὐτοῦ «πιά-
του» τρύπες, ποὺ βρίσκονται
σὲ κανονικὲς ἀποστάσεις ἢ
μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Μοιάζει μὲ πιάτο τοποθε-

τημένο μπρούμυτα, με τη ράχη πρὸς τὰ πάνω. Στὴ ράχη του υπάρχουν παραθυράκια.

Χαμηλώνει δλοένα.

Ένας στρατιώτης τὸ βλέπει καὶ τὸ δείχνει στοὺς ἄλλους λέγοντας:

— Παιδιά! Ένας Ἰπτάμενος Δίσκος!

Οἱ στρατιῶτες σηκώνουν τὰ κεφάλια τους καὶ κυττάζουν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα τὸ λαμπρὸ ἀντικείμενο νὰ πλησιάσει.

Ένας Ἰπτάμενος Δίσκος! Όλοι ἔχουν διαβάσει στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὰ παράξενα αὐτὰ ἀερόπλοια, πού ἔχουν σχῆμα πιάτου ἢ ἀθλητικοῦ δίσκου καὶ πού κάθε τόσο κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους πάνω ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Εὐρώπη.

Κανένας δὲν ξέρεי ἀπὸ ποὺ ἔρχονται οἱ Ἰπτάμενοι Δίσκοι καὶ πῶς λειτουργοῦν. Τὸ μόνο πού εἶναι γνωστὸ εἶναι ὅτι τὰ στρογγυλὰ αὐτὰ ἀερόπλοια ταξιδεύουν μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα καὶ ὅτι κατεβαίνουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ξαφνικὰ καὶ ἀπροσδόκητα, ἐκεῖ πού δὲν τὰ περιμένει κανεὶς!

Ὁ Ἰπτάμενος Δίσκος σταματᾷ ἑκατὸ μέτρα πάνω ἀπὸ τοὺς στρατῶνες.

Οἱ στρατιῶτες βλέπουν τώρα πῶς εἶναι μεγάλος, πολὺ μεγάλος. Ἡ διάμετρος του εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ εἴκοσι μέτρα καὶ τὸ ὕψος τῆς ράχης του ἀπὸ τὴ βάση ξεπερνᾷ τὰ πέντε μέτρα.

Στὰ παραθυράκια του τεράστια γουρλωτὰ μάτια, πού δὲν μπορεῖ νὰ ἀνήκουν σὲ ἄνθρωπο, κυττάζουν κάτω.

Ξαφνικὰ, συμβαίνει κάτι τρομερό.

Ἀπὸ τὶς τρύπες πού ὑπάρχουν στὰ χεῖλη τοῦ δίσκου ἀρχίζουν νὰ ξεπετάγονται μικρὲς κιτρινοκόκκινες φλόγες, πού γλύφουν ἀχόρταγα τὸν ἥσυχον πρωινὸ ἀέρα.

Ξεροὶ κρότοι ἀκούγονται, σὰν νὰ ρίχνουν δέκα πολυβόλα μαζί, καὶ κάτω, στὴν αὐλὴ τῶν στρατῶνων, οἱ στρατιῶτες πέφτουν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο πληγωμένοι θανάσιμα!

Σκηνὲς πανικοῦ καὶ ἀλλοφροσύνης ἐπακολουθοῦν.

Όσοι στρατιῶτες δὲν ἔχουν χτυπηθῇ ἀκόμα τρέχουν νὰ χωθοῦν μέσα στὰ κτίρια.

Τὰ ἀντιαεροπορικὰ, πού εἶναι στημένα πάνω στὶς τεράστες τῶν κτιρίων, ἀρχίζουν νὰ ρίχνουν ἐναντίον τοῦ Ἰπταμένου Δίσκου.

Τὰ βλήματά τους βρίσκουν τὸν Ἰπταμενο Δίσκο στὴν κοιλιά του καὶ σκάζουν, χωρὶς ὅμως νὰ πάθῃ τίποτα τὸ παράξενο ἀερόπλοιο! Εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ ἓνα μέταλλο, ἄτρωτο στὰ συνηθισμένα βλήματα!

Τὰ πολυβόλα τοῦ Δίσκου ἐξακολουθοῦν νὰ γαζώνουν τὴν αὐλὴ καὶ τὰ κτίρια τῶν στρατῶνων γιὰ πολλὴ ὥρα. Ἐπειτα, σωπαίνουν ξαφνικὰ.

Ὁ Δίσκος μένει γιὰ λίγο ἀκίνητος, ἐνῶ τὰ τεράστια

γουρλωτά μάτια κυττάζουν μέσα από τὰ παραθυράκια του, σὰν νὰ θέλουν νὰ ὑπολογίσουν τὴ ζημία ποὺ προκάλεσαν οἱ πολυβολισμοί.

Καὶ τότε, ὁ Ἰπτάμενος Δίσκος ἀρχίζει νὰ ἀνεβαίνει πάλι πρὸς τὸν οὐρανό. Μὲ ἀπίστευτη γρηγοράδα ἀνεβαίνει ψηλὰ καὶ χάνεται μέσα στὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ.

Κάτω, στοὺς σταθμούς, ὅσοι γλύτωσαν βγαίνουν διαστακτικοὶ στὴν αὐλὴ καὶ μετροῦν τὰ θύματα. Τετρακόσιοι νεκροὶ καὶ τραυματίες! Τετρακόσια παιδιὰ πού, λίγες στιγμὲς ποῖν, ἦσαν νεμῆα ζωή, νιάτα καὶ εὐθυμία!

Γιατὶ ἔγινε αὕτῃ ἡ δολοφονικὴ ἐπίρροια; Γιατὶ ὁ Ἰπτάμενος Δίσκος κατέβηκε καὶ σκόρπισε τὸ θάνατο σὲ ἀθῶες ὑπάρξεις; Ποιοὶ κυβερνοῦσαν τὸ ἀλλόκοτο ἀερόπλοιο; Σὲ ποιούς ἀνῆκον τὰ τεράστια γουρλωτά μάτια ποὺ κύτταζαν ἀπὸ τὰ παραθυράκια του;

Ὁ Κοντοστούπης

ΑΠΛΩΜΕΝΟΣ σὲ μιὰ πολυθρόνα, στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ δημοσιογράφου Τζιμ Μπάρτον. ὁ συνάδελφός του Μπίλ Φάκτ εἶναι βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Ὁ Μπίλ εἶναι ἕνα κωμικὸ πλάσμα. Εἶναι ἐξαιρετικὰ μικρόσωμος, σχεδὸν νάνος. Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀστείο καὶ σὰν χαρακτηριστικὰ του

εἶναι ἀδιάκοπα ἀποτυπωμένο ἕνα χαλδὸ χαμόγελο. Ἡ μύτη του εἶναι μεγάλη γαμπὴ καὶ κωμικὴ. Ὁ Μπίλ Φάκτ εἶναι πρὸ γνωστὸς στοὺς συναδέλφους του ὡς «Κοντοστούπης».

Ὁ Κοντοστούπης, λοιπόν, εἶναι βυθισμένος σὲ σκέψεις. Τὸν ἀπασχολεῖ τὸ πρόβλημα τῶν Ἰπτάμενων Δίσκων. Δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ στὴ σκέψη ὅτι ἕνας τέτοιος δίσκος μπορεῖ ὁποιαδήποτε στιγμή νὰ κατεβῇ ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ τὸν πολυβολήσῃ, ὅπως ἔγινε λίγες μέρες πρὶν στοὺς στρατώνες!

— Παναγίτσα μου!, μοῦ μὲνυρίζει. Τί κακὸ εἶναι πάλι αὐτὸ ποὺ μᾶς βόηκε: Ἔπειτα ἀπὸ τὸν «Ἐωσφόρο» καὶ τοὺς «Τερατάνθρωπους»,* ἔχουμε τώρα τοὺς Ἰπτάμενους Δίσκους! Γιατὶ νὰ ξεφυτρώσουν τώρα οἱ παλιοδίσκοι αὐτοὶ στὴ μέση; Μήπως δὲν περνούσαμε ἡσυχὰ καὶ ὥραια; Ἄν! Ἄς ἔπιανὰ γιὰ μιὰ στιγμή στὰ χέρια αὐτὸν ποὺ τοὺς στέλνει καὶ θὰ τοῦ ἔδωκεν ἐγώ!

Καὶ σπλενεί κωμικὰ τὴ μικροσκοπικὴ γροθιά του πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Εἴμιτι θυμωμένος!, συνεχίζει ὁ κωμικὸς δημοσιογράφος. Πολὺ θυμωμένος!

* Διόσκει τις δύο πρώτες περιπτώσεις τοῦ Ἰπτάμενου Δίσκου, ποὺ ἔχουν τοὺς τίτλους: «Ἰπτάμενος Δίσκος», S.O.S! Ἡ Γῆ κινδυνεύει!» καὶ «Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται!»

“Αν φανεωνόταν τώρα κανένας δίσκος, θά τόν...”

Οί λέξεις πνίγονται στο λαιμό του. Τὰ μάτια του γουρλώνουν. Στὸν οὐρανό, πρὸς τὴ δύση, εἶχε φανῇ ξαφνικά ἕνα ατρογγυλὸ γυαλιστερὸ πρᾶγμα, ποὺ μεγάλωνε γοργὰ πλησιάζοντας στὴ γῆ μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα.

Γιὰ μερικὲς στιγμές, ὁ Κοντοστούπης μένει καρφωμένος στὴν πολυθρόνα του, μὲ τὴν ἀνάσα κομμένη ἀπὸ τὸ φόβο, ἑτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ.

“Ἐπειτα, τινάζεται ὀρθιος καὶ μπήγει τὶς φωνές:

— Τζίμ! Τρέχα! “Ενας Ἰπτάμενος Δίσκος! Θεούλη μου! Εἴμαστε χαμένοι! Θὰ μὲ σκοτώσουν! Βοήθεια! Τζίμ!

“Ενας νέος βγαίνει στὴ θεράντα. “Εχει ἀθλητικὸ σῶμα καὶ φορεῖ γυαλιά. Κυττάζει τὸν Κοντοστούπη χαμογελῶντας.

— Τί ἔπαθες, Κοντοστούπη, καὶ φωνάζεις ἔτσι; ρωτάει.

— “Ενας Ἰπτάμενος Δίσκος!, ξεφωνίζει ὁ κωμικὸς δημοσιογράφος. Νάτος! Κατεβαίνει γιὰ νὰ μᾶς σκοτώσῃ! Σῶσε μας, Τζίμ! Σῶσε μας, Τζιμάκι μου!

“Ο Τζίμ Μπάρτον κυττάζει ψηλά. “Ο Ἰπτάμενος Δίσκος ἔχει μεγάλωσεϊ τώρα πολὺ καὶ διακρίνονται κιόλας τὰ παραθυράκια του καὶ οἱ τρύπες γύρω στὰ χεῖλη του,

Μιά σκέψι περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό του. “Η ἴδια σκέψι περνάει συγχρόνως κι’ ἀπὸ τὸ μυαλό τοῦ Κοντοστούπη, ποὺ λέει ὕστερικά:

— Δὲν καταλαβαίνεις, Τζίμ; Κινδυνεύουμε πάλι! “Ολόκληρη ἡ ἀνθρωπότης κινδυνεύει πάλι νὰ ἐξοντωθῇ ἀπὸ τρομεροὺς καὶ μυστηριώδεις ἐχθρούς! “Ενας μόνο ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν κόσμο. Καὶ ξέρεις πολὺ καλά ποῖος εἶναι αὐτός!

“Ο Τζίμ κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Naί, λέει. Νομίζω πῶς ἔχεις δίκιο, Κοντοστούπη. Οἱ ἐχθροὶ αὐτοὶ εἶναι τόσο τρομεροὶ καὶ τόσο καταστρεπτικοί, ὥστε πιστεύω πῶς ὁ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ πρέπει νὰ δράσῃ!

Γυρίζει καὶ μπαίνει μέσα στὸ σπίτι. Ἐκεῖ κάνει κάτι πολὺ παράξενο. Βγάζει τὰ γυαλιά του καὶ τὰ βάζει στὴν τσέπη του. Βγάζει τὸ κροτούμι του, τὸ γυρίζει ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ τὸ ξαναφορεῖ.

Εἶναι τώρα ἀλλόκοτα ντυμένος. Τὸ κροτούμι του εἶναι τώρα ἐφαρμοστὸ καὶ κατακόκκινο. Στους ὤμους του κρέμεται μιὰ κοντὴ ἄσπρη χρυσοκέντητη μπέρτα. Στὸ στήθος του εἶναι κεντημένο μὲ χρυσὴ κλωστή ἕνα «Υ».

“Ο Κοντοστούπης ἔχει μὴ κι’ αὐτὸς στὸ σπίτι καὶ χοροπηδαεῖ γύρω του ἀφήνοντας κραυγὲς χαράς.

— 'Ο 'Υπεράνθρωπος !, φωνάζει. Ζήτω ό 'Υπεράνθρωπος ! Θά τσακίση τούς 'Ιπτάμενους Δίσκους, όπως τσάκισε τὰ ρομπότ του «Έωσφόρου» καί τούς πράσινους Τερατάνθρωπους ! 'Ο 'Υπεράνθρωπος θά νικήση πάλι μετὴ βοήθεια... του Κοντοστόπη !

'Ο Τζίμ, ἢ μάλλον ό 'Υπεράνθρωπος — γιατί πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο — χαμογελάει μετὸ καλαμπουρι τοῦ φίλου του Κοντοστόπη, πού ἐξακολουθεῖ νά χοροπηδαίει ἀπὸ τὴ χαρά του.

Μὰ καί πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι θά χοροπηδοῦσαν ἀπὸ χαρὰ ἀν'ὀντίκρουζαν τὸ θουλικὸ 'Υπεράνθρωπο, γιατί ἤξεραν ὅτι ό προστάτης αὐτὸς τῆς ἀνθρωπότητος θά ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ νά ἐξουδετερώσῃ τὸν καινούργιο αὐτὸ κίνδυνο !

'Υπεράνθρωπος ! Μιὰ λέξι πού προκαλεῖ τὸ θαυμασμό σὲ ἑκατομῦρία ἀνθρώπους !

'Υπεράνθρωπος ! 'Ο δυνατότερος καί καταπληκτικώτερος ἥρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν !

'Η δύναμί του εἶναι ἀπίστευτη ! Μετὴ μιὰ γροθιά μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ στὰ δυὸ ἕνα τάνκς !

'Η ἀντοχή του εἶναι καταπληκτική ! Οἱ σάρκες του εἶναι τόσο σκληρὲς καί συγχρόνως τόσο ἐλαστικές, ὥστε οἱ σφαίρες δὲν τῆς τρυποῦν !

Καί — τὸ πιὸ ἀπίστευτο ἀπ' ὅλα — ό 'Υπεράνθρωπος ἔχει τὴν ἱκανότητα νά πετᾷ σὰν ἀετός, μετὴ πολὺ μεγαλύτερη ὁμῶς ταχύτητα !

Κανένας στὸν κόσμο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κοντοστόπη, δὲν ξέρει ὅτι ό Τζίμ Μπάρτον κι' ό 'Υπεράνθρωπος εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο.

Καί κανένας — οὔτε κι' ό ἴδιος ό 'Υπεράνθρωπος — δὲν ξέρει τὴν προέλευσι τῶν καταπληκτικῶν ἱκανότητῶν του !

Κανένας δὲν ξέρει πῶς ό 'Υπεράνθρωπος δὲν ἔχει γεννηθῇ πάλιν στὴ Γῆ. ἀλλὰ σ' ἕνα μακρινὸ πλανήτη, πού δὲν ὑπάσχει πιά.

Οἱ ἄνθρωποι πού ζοῦσαν στὸν πλανήτη ἐκεῖνο ἦσαν πολὺ ἀνώτεροι ἀπὸ μᾶς καί στὴ σωματικὴ δύναμι καί στὴν ἀντοχή καί στὸ μυαλό. 'Ο πλανήτης τους ὁμῶς κατεστράφη μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας καί μάζι του πέθαναν ὅλοι οἱ κάτοικοί του ! 'Ολοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν 'Υπεράνθρωπο πού ἦταν τότε μωρὸ ἐνὸς ἔτους. Μιὰ στιγμή πρὶν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι, ό πατέρας του ἔβαλε τὴ μικρὴ σὲ μιὰ ἀεροβολίδα καί τὴν ἐξαπέλυσε στὸ διάστημα !

'Η τύχη τὸ θέλησε νά πέσῃ ἡ ἀεροβολίδα στὴ Γῆ καί μιὰ λίστα στὴν Καλιφόρνια τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ, δυὸ χωριοὶ βοήκαν τὸ παιδάκι καί τὸ ἀνόθεωσαν. γὰρὶς νά ξέρουν πῶς εἶχε γεννηθῇ σ' ἄλλο πλανήτη καί χωρὶς νά ὑ-

ποψιάζονται τις υπερφυσικές Ικανότητές του!

Τὰ τερατώδη χταπόδια

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ
 βγαίνει στη βεράντα. 'Ο 'Ιπτάμενος Δίσκος έχει τώρα προσγειωθεί σε μια πλατεία μπροστά στο σπίτι.

'Από τὰ παραθυράκια του, τεράστια νουρλωτά μάτια κυττάζουν έξω.

— Παναγίτσα μου!, μου μουρίζει ὁ Κοντοστούπης τρέ μοντας ἄλλοκληρος. Τί μάτια εἶναι αὐτά;

Τὰ παραθυράκια ἀνοίγουν. Κάτι ἄλλοκοτα πλάσματα βγαίνουν ἔξω, γλυστοοῦν στή λεία ἐπιφάνεια τοῦ δίσκου καί πηδοῦν χάω.

'Η δὴν τους εἶναι τοομακτι κή. Μοιάζουν πολὺ μὲ... χταπόδια. μὲ πολὺ μεγάλα χταπόδια!

'Η κοικούλα τους σχηματίζει ἓνα εἶδος κεφαλιοῦ μὲ τεράστια νουρλωτὰ υἷα! Περπατοῦν ὁρθὰ μὲ τέσσερα ἀπὸ τὰ πλοκάμια τους. ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα πλοκάμια σαλεύουν στὸν ἄέρα νύχτα τους.

Μὲ τίς ἄκρες τῶν πλοκαμιῶν τους κοχτοῦν κάτι μικρὲς μαῦρες μπάλες.

'Ενα ἀπὸ τὰ χταπόδια τεντώνει τὸ ἓνα πλοκάμι του καί ἡ μπάλα ποὺ κρατεῖ τινάζεται μακριὰ καί πηγαίνει καί πέφτει στὴν αὐλὴ ἐνὸς σπιτιοῦ.

Μιά τρομακτικὴ ἔκρηξι ἐ-

πακολουθεῖ καί τὸ σπίτι καταρρέει!

'Ο Κοντοστούπης ἀφήνει μιὰ κραυγή:

— Θεούλη μου!

Καί λιποθυμᾷ!

'Ο 'Υπεράνθρωπος ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυνίζει τὰ γονάτά του, τὰ τεντώνει ἀπότομα καί... πετᾷ!

Σὰν χελιδόνι. διαγράφει ἓναν κύκλο πάνω ἀπὸ τὴν πλατεία. Ἐπειτα, γέρνει τὸ κεφάλι τοῦ πρὸς τὰ κάτω καί κάνει μιὰ βουτιά.

Βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ τερατώδη πλάσματα, ποὺ τὸν περικυκλώνουν ἀμέσως καί τὸν τυλίγουν μὲ τὰ πλοκάμια τους!

Τὰ γουρλωμένα μάτια, τους καρφώνονται στὰ δικά του, σὰν νὰ θέλουν νὰ τὸν ὑπνωτίσουν!

Τὸ πλοκάμι τὸν σφίγγουν μὲ ἀπίστευτὴ δύναμι. 'Ενα ἀπ' αὐτὰ τυλίγεται στὸ λαιμό του καί προσπαθεῖ νὰ τὸν πνίξη. 'Ενα ἄλλο δοκιμάζει νὰ χωθῇ στὸ στόμα του!

Καί τότε ὁ 'Υπεράνθρωπος ἀντιδρᾷ κεραυνοβολᾷ. Ἀρπάζει ἓνα πλοκάμι, τὸ ἀποσπᾷ ἀπὸ ἐπάνω του, στοιφονοῖζει γονὰς τὴ γταπόδι στὸ ὅποιο ἀνήκει καί τὸ χτυπᾷ μὲ χεῖρα.

'Ενας σφυριχτὸς ἦχος ἀκούγεται, σὰν νὰ ξεφούσκωσε ἓνα μπαλόνι. Τὸ χταπόδι χάνει τὸ σχῆμα του καί γίνεται μιὰ ὑγρὴ μάζα ποὺ σκορπίζεται στὴν ἀσφαλτο,

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος ἀρπά-
ζει ένα άλλο χταπόδι καὶ τὸ
χτυπάει χάμω. Τὸ ἴδιο ἀπο-
τελεσμα! Τὸ χταπόδι μετα-
βάλλεται κι’ αὐτὸ σὲ μιὰ ὑ-
γρὴ μάζα!

Μιά ἀπὸ τὶς μπάλες ποὺ
κρατοῦν τὰ χταπόδια πέφτει
χάμω. Σκάζει καὶ μαζί της
σκάζουν κι’ ὅλες οἱ ἄλλες
μπάλες.

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος καὶ τὰ
χταπόδια τινάζονται ψηλὰ
στὸν ἀέρα καὶ ξαναπέφτουν.
Μιά μεγάλη τρύπα ἔχει τώ-
ρα ἀνοίξει στὴν ἀσφαλτο τῆς
πλατείας!

‘Απὸ τὰ χταπόδια δὲν ἔ-
χει μείνει κανένα! Ἔχουν ὅ-
λα μεταβληθῇ σὲ ὑγρὴ μάζα!
‘Ο ‘Υπεράνθρωπος ὅμως
δὲν ἔχει πάθει τίποτα! Ἐκ-
τὸς ἀπὸ μιὰ ἐλαφρὴ ζάλη,
ἀπὸ τὴν ἐκρηξί, εἶναι ἐντε-
λῶς γερός!

Γυρίζει πρὸς τὸν ‘Ιπτάμε-
νο Δίσκο καὶ ἀνοίγει τὸ στό-
μα του ἀπὸ τὴν ἐκπληξί.

‘Ο ‘Ιπτάμενος Δίσκος ἔ-
χει ἐξαφανισθῇ!

Μήπως διαλύθηκε κι’ αὐ-
τὸς ἀπὸ τὴν ἐκρηξί ὅπως τὰ
χταπόδια;

Μὰ ὄχι! ‘Ο Δίσκος ἔχει ἀ-
πογειωθῇ καὶ πετάει τώρα ο
λοταχῶς μέσα στὸ γαλάζιο
οὐρανο, πρὸς τὸν ὀρίζοντα!

Εἶναι ἀργά πιά γιὰ νὰ τὸν
κυνήγησῇ ὁ ‘Υπεράνθρωπος.
‘Ο Δίσκος ἔχει ξεμακρύνει πο-
λὺ καὶ ἡ ταχύτητά του εἶναι
πολὺ μεγάλη.

Ἐνῷ ἀστυνομικοὶ καὶ δια-
βάτες τρέχουν πρὸς τὸ μέρος

τῶν ἐκρήξεων, ὁ ‘Υπεράνθρω-
πος πηδαίει μέσα στὸν κή-
πο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τζιμ
Μπάρτον, χώνεται στὸ σπῆτι
ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα καὶ μὲ
γοργὲς κινήσεις βγαίνει τὸ
κοστούμι του.

Τὸ γυρίζει ἀπὸ τὴν καλὴ,
τὸ φορεῖ καὶ γίνεται πάλι ὁ
Τζιμ Μπάρτον.

Τρέχει στὸ τελέφωνο καὶ
μεταβίβει στὴν ἐφημερίδα
«Κόσμος» τῆς Οὐάσιγκτον,
ὅπου ἐργάζεται, τὴν εἰδησι-
τῆς μάχης μεταξὺ τοῦ ‘Υπε-
ράνθρωπου καὶ τοῦ ‘Ιπτάμε-
νου Δίσκου.

Ἐπειτα, βγαίνει στὴ βε-
ράντα, ὅπου ὁ Κοντοστούπης
εἶναι ἀκόμα ξαπλωμένος χά-
μω, λιποθυμισμένος. Τοῦ ρί-
χνει λίγο νερὸ στὸ πρόσωπο,
λέγοντάς του :

— Κοντοστούπη! Ξύπνα!
‘Ο κίνδυνος πέρασε! Κοντο-
στούπη!

‘Ο κοντόσωμος δημοσιο-
γράφος ἀναστενάζει βαθεῖά,
ἀνοίγει τὸ ἓνα του μάτι καὶ
τὸ ξανακλείνει ἀμέσως.

— Εἶμαι... νεκρός!, μουρ-
μουρίζει. Μὲ σκότωσαν τὰ
χταπόδια! Δὲν τὰ φοβᾶμαι
πιά! Εἶμαι νεκρὸς καὶ βρί-
σκομαι ἀνάμεσα στοὺς... ἀγ-
γέλους!

‘Ο Τζιμ βάζει τὰ γέλια.
— Κοντοστούπη!, φωνά-
ζει. Σήκω! ‘Ο ‘Ιπτάμενος Δί-
σκος ἔφυγε!

‘Ο Κοντοστούπης ἀνοίγει
τὸ ἄλλο του μάτι καὶ τὸ ξα-
νακλείνει κι’ αὐτὸ ἀμέσως.

— Ἀφῆσέ με, σοῦ λέω!

Είμαι... πεθαμένος! Πετώ μέ.... χερουδείμ! Είμαι κι' έγώ... βερουδείμ τώρα!

Ο Τζίμ χαμογέλασε πονηρά. Παρατάει τον Κοντοστούπη, κάνει δυο - τρία βήματα πιο πέρα και φωνάζει:

— Πώ, πώ! Ένας Ίπτάμενος Δίσκος!

Ο Κοντοστούπης τινάζεται όρθιος, σάν νά είχε ξετυλιχτή ξαφνικά μέσα του ένα έλατήριο!

— Έ!; ξεφωνίζει. Κι' άλλος Ίπτάμενος Δίσκος; Παναγίτσα μου! Θά...

Μιά μουσική γυναικεία φωνή λέει ξαφνικά από την πόρτα της βεράντας:

— Πάλι τὰ ίδια, Κοντοστούπη; Τέλος πάντων, τί είσαι έσύ... άντρας ή γυναίκα;

Ο κοντόσωμος δημοσιογράφος γίνεται κατακόκκινος από τὸ θυμὸ του.

— Για νὰ σου πῶ, Έλσα, φωνάζει. "Όξω ἀπ' τὸ χορὸ πολλὰ τραγούδια λέει κανείς. "Ηθελα όμως νὰ σὲ εἶχα ἐδῶ ὅταν δγῆκαν ἐκεῖνα τὰ ἀπαίσια χταπό... ὦχ! μ' ἔπιασε ή καρδιά μου πάλι! Μόνο νὰ τὰ σκέπτεται κανείς μπορεί νὰ λιποθυμήσῃ!

Ο κόσμος κινδυνεύει

Η ΕΛΣΑ ΠΑΡΕΝ, συνάδελφος τοῦ Τζίμ καὶ τοῦ Κοντοστούπης, ἦταν ἓνα ὁμορφο κορίτσι μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ μάτια ποὺ ἀστραφταν ἀπὸ ἐξυπνάδα.

Ἀνάμεσα στὴν Έλσα καὶ

στον Τζίμ εἶχε δημιουργηθῇ ἓνα ἀγνὸ ἐρωτικὸ αἰσθημα; ποὺ ἦταν προσωρισμένο νὰ καταλήξῃ μιὰ μέσα σὲ γάμο.

Ἡ Έλσα δὲν ἤξερε πῶς ὁ Τζίμ ἦταν ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τὸ ὑποφιαζόταν ὅμως πολὺ, γιατί ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔκανε πάντα τὴν ἐμφάνισί του ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν ὁ Τζίμ.

Κυττάζει τὸν Τζίμ πονηρά καὶ τοῦ λέει:

— "Ήσουν μπροστὰ, Τζίμ, ὅταν ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐπέτεθῃ ἐναντίον τῶν παράξενων ἐκείνων πλασμάτων τοῦ Ίπτάμενου Δίσκου; Μοῦ τὸ εἶπαν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα κι' ἔπρεξα ἀμέσως ἐδῶ!

— Καὶ βέβαια ἤμουν μπροστὰ!, ἀπαντᾷ ὁ Τζίμ. Παρὰ λίγο, μάλιστα, νὰ μὲ σκοτώσῃ ή ἔκρηξι!

— Τὸν καμένο!, μουρμουρίζει εἰρωνικά τὸ κορίτσι. Καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος ποὺ πῆγε;

— Ἐφυγε πετώντας!, πετάγεται ὁ Κοντοστούπης.

— Καὶ ποὺ τὸ ξέρεις ἐσύ αὐτὸ ἀφοῦ ἤσουν λιπόθυμος; τὸν ρωτᾷ ή Έλσα.

Ο Κοντοστούπης τὰ χάνει. "Όχι γιὰ πολὺ ὅμως. Ἀπαντᾷ μὲ ἐτοιμότητα:

— Εἶχα... ἀνοιχτὸ τὸ ἔνα μάτι!

Ο Τζίμ κι' ή Έλσα βάζουν τὰ γέλια.

Ἐπειτα, ή Έλσα σοβαρεύεται καὶ λέει:

— Εἴτε εἶσαι ὁ Ὑπεράνθρωπος, Τζίμ, εἴτε ὄχι, ἓνα πράγμα μὰ εἶναι σίγουρο: ὁ κίνδυ-

νος που άπειλεί τον κόσμο είναι μεγαλύτερος από κάθε άλλη φορά! Λίγο πριν φύγω από τα γραφεία της εφημερίδας, έφτασαν τηλεγραφήματα από διάφορα μέρη του κόσμου, που δείχνουν ότι οί 'Ιπτάμενοι Δίσκοι έχουν αρχίσει μία μεγάλη επίθεση έναντιόν της ανθρωπότητας. Σε πολλά σημεία της 'Αμερικής, της Εύρώπης και της 'Ασίας κατέβηκαν 'Ιπτάμενοι Δίσκοι και σκόρπισαν την καταστροφή γύρω τους! Στη Γαλλία και στη Σιβηρία, οί αλλόκοτοι έπιβάτες των Δίσκων εξόντωσαν ολόκληρα χωριά! Οί κυβερνήσεις των μεγάλων Δυνάμεων ανησυχούν πολύ. Φοβούνται μήπως ή επίθεση αυτή είναι τὸ προοίμιο μιᾶς άλλης μεγαλύτερης επίθεσης, που σκοπό έχει την καταστροφή ή την υποδούλωση όλης τῆς Γῆς! Καί φοβούνται επίσης μήπως οί 'Ιπτάμενοι Δίσκοι προέρχονται από κανέναν άλλον πλανήτη, όπου ζούν τερατώδη πλάσματα γεμάτα κακία!

— Φοῦλη μου!, μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης.

Καί νιά νά παονγορηθῇ καί ν' ξεχάση τὸν τρόπο του πηναίνει καί ἀνοίγει τὸ ραδιόφωνο, γιὰ ν' ἀκούση λίγη μουσική.

Ἀντὶ γιὰ μουσική ὅμως ἀκούει ἕναν ἐκφωνητὴ νά λέει:

«Δι' αὐτὴν ὁ κίνδυνος γίνεται ὅλο καὶ πὺρ μεγαλύτερος! Χιλιάδες 'Ιπτάμενοι Δίσκοι κυκλοφοροῦν πάνω ἀπὸ τὴ γῆ

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐπιτίθεται ὀρμητικὸς σὰν βολίδα!...

καὶ προσγειώνονται κάθε τόσο, προκαλώντας τρομακτικές καταστροφές!

»Τὰ ἀντιαεροπορικὰ κανόνια δὲν μποροῦν νά κάνουν τίποτα στὰ αλλόκοτα αὐτὰ ἀερόπλοια, που — σίγουρα— ἐρχονται ἀπὸ ἄλλον πλανήτη! Οί ὀβίδες σκάζουν ἐπάνω τους, χωρὶς νά σπάζουν τὸ μέταλλο ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶναι φτιαγμένοι!

»Ὅσο γιὰ τὰ τερατώδη πλάσματα, τοὺς ἐπιβάτες τῶν

Δίσκων, πού μοιάζουν με χταπόδια, δεν έχει κατορθωθεί ακόμη να συλλάβουν κανένα! Μόλις τὰ πιάσουν ή τὰ τραυματίσουν διαλύονται! Ναι! Γίνονται μια ρευστή μάζα πού σκορπίζεται χάμα!

»Η καταστροφή τής ανθρωπότητας είναι αναπόφευκτη! Καμμιά δύναμι στον κόσμο δεν μπορεί να σταματήσει την επίθεσι αυτή! Κανένας δεν μπορεί να άποκρούση τὸ κύμα τῶν άπαισίῶν και καταστρεπτικῶν χταποδιῶν!

»Κανένας... έκτός άπό τὸν ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ! Αὐτὸς μόνο ἔχει τήν ίκανότητα να πολεμήσει μαζί τους και να νικήση!

»Γι' αυτό, άποτεινόμαστε στον 'Υπεράνθρωπο, όπου κι' αν είναι, και κάνουμε μια έκκλησι άπελπισίας: 'Υπερύνθρωπε, σώσε μας! Σῶσε τὰ ἑκατομύρια τῶν ανθρώπων, τὰ ἑκατομύρια τῶν παιδιῶν πού κινδυνεύουν!...»

Τὸ ραδιόφωνο σώπασε και για μερικὲς στιγμὲς θαθειάσιωπή άπλώνεται μέσα στο δωμάτιο.

»Επειτα, ή »Ελσα γυρίζει και κυττάζει τὸν Τζιμ θαθειά μέσα στα μάτια. Σηκώνεται ὀρθια.

—'Εγὼ φεύγω, λέει. Προέπει να βρίσκωμαι στην Άφημερίδα, άφου ὁ κίνδυνος είναι τόσο μεγάλος. Σίγουρα, θά βγουν πολλά παρασημειά... Θάρθής κι' ἐσύ, Τζίμ;

—Θάρθῳ άργότερα, άπαντάει αὐτός. Ἐχω κάποια δου

λειά να τελειῶσω πρώτα. Πάρε όμως μαζί σου τὸν Κοντοστούπη. Βαρέθηκα να τόν... ξελιγοθυμῶ!

Μέσα στον 'Ιπτάμενο Δίσκο

TAN ἔμεινε μόνος, ὁ Τζιμ δὲ χάνει καθόλου καιρό. Οἱ στιγμὲς είναι πολύτιμες.

Ἀλλάζει γρήγορα τὸ κοστούμι του τὰ μέσα ἔξω και γίνεται πάλι ὁ 'Υπεράνθρωπος.

»Επειτα, δίνει μια και αρχίζει να πετάει μέσα στο γαλάζιο οὐρανό. Ἀνεβαίνει ψηλά, πολὺ ψηλά, ὥσο μπορεί πιὸ ψηλά.

»Ἐχει ἓνα σχέδιο στο μυαλό του: να βρῇ τήν πηγή τῶν 'Ιπτάμενων Δίσκων, τὸ αεροδρόμιο άπό τὸ ὁποῖο ξεκινούν για τὸ καταστρεπτικό ἔργο τους.

Τὰ διαπεραστικά μάτια του ψάχνουν τὸν οὐρανὸ ὁλόγυρα. Δεν άργεῖ να βρῇ αὐτὸ πού ζητάει. Ἐνας μεγάλος 'Ιπτάμενος Δίσκος φανεώνεται κάπου πρὸς τὰ δεξιὰ του και αρχίζει να πέφτει πρὸς τὴ γῆ, σάν δίσκος ριγμένος άπό χέρι δισκοβόλου!

»Ο 'Υπεράνθρωπος σταματάει τὸ πέταμά του. Μένει ακίνητος, μετέωρος ανάμεσα οὐρανοῦ και γῆς, με τὰ μάτια καρφωμένα στο παράξενο γυαλιστερό αερόπλοιο πού κατεβαίνει.

Τὸ βλέπει να πλησιάζει στη γῆ και να προσγειώνεται

ἀπαλά στην πλατεία ἐνὸς χωρίου.

Βλέπει τὰ παραθυράκια του ν' ἀνοίγουν καὶ μερικά ἀπὸ τὰ ἀπαισία ἐκεῖνα πλάσματα, ποὺ μοιάζουν μὲ χταπόδια, νὰ βγαίνουν ἔξω καὶ νὰ σκορπίζονται μέσα στὸ χωριό, χαρίζοντας τὴν καταστροφή καὶ τὸ θάνατο στὸ περασμά τους!

Καὶ τότε, ξαφνικά, ὁ Ὑπεράνθρωπος γέρνει τὸ κορμὶ του καὶ ἀρχίζει νὰ πέφτη...

Πέφτει μὲ τὴν ὀρμὴ καὶ τὴ γρηγοράδα τοῦ ἀετοῦ, ποὺ ἔχει ἐπισημάνει τὴ λεία του. Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ἔχει φτάσει στὸν Ἰπτάμενο Δίσκο καὶ χώνεται μέσα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ παραθυράκια του.

Τὸ παραθυράκι εἶναι πολὺ στενὸ γιὰ τὸν Ὑπεράνθρωπο. Τὸ σῶμα ὅμως τοῦ μεγάλου ἥρωος ὅλων τῶν ἐποχῶν ἔχει τὴν ἐλαστικότητα τοῦ καουτσούκ!

Καταβάλλοντας μιὰ μεγάλη προσπάθεια, κατορθώνει νὰ μπῇ ἀπὸ τὸ παραθυράκι καὶ νὰ βρεθῇ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Δίσκου.

Ἐκεῖ τὸν περιμένει μιὰ ἀπροσδόκητὴ ἐκπληξίς. Δὲν ἀντικρύζει ἓνα χταπόδι, ὅπως περίμενε, ἀλλὰ ἓναν ἄνθρωπο!

Ἐναν ἄνθρωπο παράξενα ντυμένο, ποὺ ὅμως μὲ τὴν πρώτη ματιὰ δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶναι ὁμορφα καὶ ἀνδροπρεπῆ

καὶ τὰ μαλλιά του ξανθὰ. Τὰ μάτια μόνο, ποὺ εἶναι κάπως λοξὰ, τὸν κάνουν νὰ φαίνεται κάπως διαφορετικὸς.

Εἶναι καθισμένος στὸ κέντρο τοῦ Ἰπτάμενου Δίσκου, μπροστὰ σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ μοχλοὺς καὶ κουμπιά.

Μόλις ἀντικρύζει τὸν Ὑπεράνθρωπο, τραβάει ἓνα μοχλὸ καὶ ὁ Δίσκος ἀνυψώνεται ἀπτότομα μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα.

Ἔπειτα, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ λοξὰ μάτια σηκώνεται καὶ προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ὑπεράνθρωπου, μορφάζοντας ἀπειλητικὰ καὶ ἀπλώνοντας τὰ μυῶδη μπράτσα του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν ἀφήνει νὰ πλησιάσῃ καί, ξαφνικά, τὸν ἀρπάζει σὲ μιὰ συντριπτικὴ λαβή.

Μὰ καὶ πάλι ὁ δυνατότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ὅσο κιμάζει μιὰν ἐκπληξίς. Ὁ ἀντίπαλός του εἶναι πολὺ πιο δυνατός ἀπ' ὅσο φανταζόταν καὶ τὸ νευρώδες καὶ μυῶδες κορμὶ του δὲν ὑποχωρεῖ εὐκολὰ στὶς λαβὲς καὶ στὰ χτυπῆματά του! Εἶναι δέκα φορές πιο δυνατός ἀπὸ ἓναν πολαιστή!

Οἱ δυὸ ἄντρες συμπλέκονται καὶ παλεύουν σιωπηλά. Ὁ Ὑπεράνθρωπος συγκρατεῖ τὸν ἑαυτὸ του καὶ δὲ βάζει ὅλη του τὴ δύναμι γιὰτὶ θέλει νὰ πιάσῃ ζωντανὸ τὸν ὁδηγό τοῦ Ἰπτάμενου Δίσκου καὶ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ μι-

λήση και να αποκαλύψει την προέλευσί του.

Μα ό άλλος αμύνεται. 'Αμύνεται και υποχωρεί προς μια σκαλίτσα, που ανεβαίνει προς το ταβάνι. 'Υποχωρώντας, φτάνει στην κορυφή της και σπρώχνοντας με το χέρι του σηκώνει μια καταπακτή και βγαίνει έξω, επάνω στην επιφάνεια του Δίσκου!

Ο 'Υπεράνθρωπος τον ακολουθεί.

Παλεύουν τώρα πάνω στον 'Ιπτάμενο Δίσκο, σε ύψος δυο χιλιάδων μέτρων πάνω από τη γη!

Ξαφνικά, ο άνθρωπος με τα λοξά μάτια γλυστράει! Χάνει την ισορροπία του, κυλάει πάνω στο δίσκο και πέφτει στο κενό!

Ο 'Υπεράνθρωπος ακούει τα ούρλιαχτά του, καθώς αυτός πέφτει στην άβυσσο.

Για μια στιγμή, σκέπτεται να τον ακολουθήσει πετώντας και να τον σώσει. 'Αλλά μετανοώνει. Ο άνθρωπος αυτός φαίνεται πολύ πεισματάρης και υπάρχει φόβος να χάσει πολύτιμο καιρό προσπαθώντας να τον αιχμαλωτίσει. 'Εξ άλλου, του αξίζει ο θάνατος αυτός, έπειτα από τα εγκλήματα που έκανε αυτός και τα τερατώδη χταπόδια του!

Ο 'Υπεράνθρωπος ξαναμπάνει στον 'Ιπτάμενο Δίσκο, κλείνει την καταπακτή και περιεργάζεται τους μοχλούς και τα κουμπιά, που μπροστά τους ήταν καθισμένοι ο αν-

θρώπος με τα λοξά μάτια, λίγη ώρα πριν.

**Η απαγωγή
του Κοντσετούπη**

Σ

Ε ΛΙΓΑ λεπτά, έχει μάθει όλα τα μυστικά της συσκευής που δίνει κίνηση στον 'Ιπτάμενο Δίσκο.

Τώρα, είναι σε θέση να τον κυβερνήσει εύκολα και άνετα, σαν να έκανε χρόνια αυτή τη δουλειά.

Κλείνει τα παραθυράκια, που είχαν μείνει ανοιχτά, και αρχίζει να ταξιδεύει γοργά μέσα στο διάστημα, κυττάζοντας με τα διαπεραστικά μάτια του προς όλες τις κατευθύνσεις.

Το σχέδιό του είναι απλό.

Θέλει να ανακαλύψει κανέ ναν άλλο 'Ιπτάμενο Δίσκο και να τον πάρει από πίσω, ώσπου να φτάσουν στο μέρος απ' όπου ξεκινούν τα αλλόκοτα αερόπλοια.

Δεν άργεί να δει αυτό που ζητούσε. Βλέπει ένα σμήνος από 'Ιπτάμενους Δίσκους να κατεβαίνουν ολόγεια από τον ούρανό. Περνούν σε μικρή απόστασι από αυτόν και συνεχίζουν το ταξίδι τους προς τη γη, χωρίς να του δώσουν σημασία.

Ο 'Υπεράνθρωπος τα παίρνει από πίσω. Σε μικρή απόστασι από τη γη, τα στρογγυλά αερόπλοια χωρίζουν και παίρνουν διαφορετικό δρόμο το καθένα.

Ο 'Υπεράνθρωπος παρα-

κολουθεί εκείνο που ταξιδεύει προς την Ουάσιγκτον. Τό βλέπει να φτάνη πάνω από την πόλι, και να κατεβαίνει προς την ταράτσα ενός πολυ μεγάλου κτιρίου.

Ἡ καρδιά τοῦ ἥρώος μας χτυπάει δυνατά. Τό κτίριο πρὸς τὸ ὁποῖο χαμηλώνει ὁ Δίσκος εἶναι τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος «Κόσμος», ὅπου αὐτὴ τῇ στιγμῇ βρίσκονται ἡ Ἔλσα κι' ὁ Κοντοστούπης!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τραβάει ἓνα μοχλὸ κι' ὁ Ἰπτάμενος Δίσκος του μένει ἀσάλευτος στὸν ἀέρα.

Ἀνοίγει τὴν καταπακτὴ, βγαίνει ἔξω καὶ ρίχνεται στὸ κενό. Αὐτὸ ποὺ κάνει τοῦ χαλαεῖ, βέβαια, τὰ σχέδια, μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲ διστάζει καθόλου!

Κατεβαίνει σὰν βολίδα πρὸς τὸ ἀερόπλοιο, ποὺ πλησιάζει τώρα στὴν ταράτσα τοῦ «Κόσμου». Τό φτάνει, πατάει ἐπάνω του καὶ τὸ τρομερὸ παντοδύναμο χέρι του σηκώνεται καὶ ξαναπέφτει σὲ μιὰ καταπληκτικὴ γροθιά.

Ὁ Ἰπτάμενος Δίσκος ἀνοίγει στὰ δύο! Τὰ μηχανήματά του, βλαμμένα ἀπὸ τὸ χτύπημα, λειτουργοῦν μὲ παράξενο τρόπο καὶ ὁ Ἰπτάμενος Δίσκος ἀνεβαίνει ἀπτόμα σὲ ὕψος χίλιων μέτρων!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν παρακολουθεῖ ἐκπληκτος μὲ τὸ βλέμμα. Ξαφνικά, μιὰ ἐκρη-

ξη γίνεται καὶ τὸ ἀερόπλοιο διαλύεται σὲ χίλια κομμάτια μαζί μὲ τοὺς ἐπιβάτες του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι τώρα ἀναγκασμένος νὰ ἀλλάξη τὰ σχέδιά του. Τὰ δυὸ πιδ ἀγαπητά του πρόσωπα, ὁ Κοντοστούπης κι' ἡ Ἔλσα, κινδυνεύουν νὰ ἐξογτώθουν ἀπὸ τοὺς Ἰπτάμενους Δίσκους, ἂν μείνουν πάνω στὴ γῆ!

Ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ τοὺς πάρη μαζί του, μέσα στὸ ἀερόπλοιο ποὺ ἔχει αἰχμαλωτίσει! Ἐκεῖ θὰ εἶναι πιδ ἀσφαλεῖς καί, τοῦλάχιστον, θὰ τοὺς ἔχει κοντά του.

Χαμηλώνει καί, διαγράφοντας ἓνα ἡμικύκλιο σὰν χελιδόνι, μπαίνει σ' ἓνα παράθυρο τοῦ κτιρίου. Εἶναι τὸ γραφεῖο ὅπου ἐργάζονται οἱ δυὸ φίλοι του.

Μπαίνει μέσα, ἀρπάζει τὴν Ἔλσα καὶ τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὴ μέση, χωρὶς νὰ τοὺς δώσῃ τὸν καιρὸ νὰ διαμαρτυρηθοῦν, καὶ τινάζει τὰ πάλι ἔξω.

Ἀνυψώνεται κατακόρυφα, φτάνει ὡς τὸν Ἰπτάμενο Δίσκο του, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ μένη μετέωρος καὶ τοὺς κατεβάσει ἐκεῖ ἀπὸ τὴν καταπακτὴ, κλείνοντάς τὴν πίσω του.

Ἡ Ἔλσα, χλωμή, κάθεταί σὲ μιὰ καρέκλα κυττάζοντας γύρω μὲ ὀρθόνοιχτα μάτια.

Ὁ Κοντοστούπης δοκιμάζει νὰ καθῆσῃ κι' αὐτός, μὰ

ἀπὸ τὴν τρομάρα του παραπατάει καὶ ξαπλώνεται φαρδύς - πλατὺς χάμω!

— Θεούλη μου!, λέει. Εἶμαι ζύπτιος ἢ ὀνειρεύομαι; Βρίσκομαι μέσα σ' ἓναν 'Ιπτάμενο Δίσκο! "Ὀχ! "Ὀχ! 'Η καρδιά μου! 'Η καρδούλα μου! Χτυπάει σὰν τούμπανο ἢ καημενούλα! Ποῦ εἶναι τά... χταπόδια, Ὑπεράνθρωπε; Μήπως εἶναι κανένα κρυμμένο ἐδῶ μέσα;

Ὁ Ὑπεράνθρωπος χαμογελάει μὲ τὸν υπερβολικὸ τρόπο τοῦ κωμικοῦ φίλου του.

— Σήκω πάνω, Κοντοστούπη!, τοῦ, λέει. Μὴ φοβᾶσαι! Δὲν ὑπάρχει κανένα χταπόδι ἐδῶ μέσα. Εἴμαστε μόνοι μας καὶ ὁ 'Ιπτάμενος Δίσκος εἶναι ὁλόκληρος δικός μας. Σὰς πῆρα μαζί μου, γιατί ἐδῶ κινδυνεύετε λιγώτερο, παρὰ ἐπάνω στὴ γῆ! Τὸ ξέρετε ὅτι ἕνας 'Ιπτάμενος Δίσκος παραλίγο νὰ καταστρέψῃ τὸ μέγαρο τοῦ «Κόσμου»;

Ὁ Κοντοστούπης ἀρχίζει νὰ τρέμῃ ὁλόκληρος.

— Πα... πα... παναγίτσα μου!, τραυλίζει.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κάθεται στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ καὶ τραβάει ἓνα μοχλὸ. Τὸ ἀερόπλοιο ἀνυψώνεται γοργὰ καὶ ἀρχίζει νὰ ταξιδεύῃ μέσα στὸν οὐρανό...

Ὁ Κοντοστούπης σταυροκοπιέται.

— Ὁ 'Ιησοῦς Χριστὸς νικᾷ κι' ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾷ!,

μουρμουρίζει. Θεούλη μου, κά νε νὰ ξαναπατήσω τὸ πόδι μου στὴ γῆ καὶ νᾶμαι γερὸς καὶ νὰ μὴν ὑπάρχουν πιά 'Ιπτάμενοι Δίσκοι μὲ χταπόδια!....

Κυνηγητὸ ἀνάμεσα στ' ἄστρα

ΠΕΡΝΑ ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ οὐρανὸς εἶναι γεμάτος ἀπὸ 'Ιπτάμενους Δίσκους, μὰ ὅλοι τοὺς κατεβαίνουν πρὸς τὴ γῆ.

Ξαφνικά, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνασκιρτᾷ. Βλέπει ἓνα ἀπὸ τὰ κυκλικὰ αὐτὰ ἀερόπλοια νὰ ἀπογειώνεται καὶ νὰ ὑψώνεται ὁλοῖσια πρὸς τὰ πάνω.

Τὸ ἀφήνει νὰ προσπεράσῃ κι' ἔπειτα τραβάει ἓνα μοχλὸ καὶ ὁ 'Ιπτάμενος Δίσκος τοῦ ἀκολουθεῖ τὸν ἄλλο.

— Ἐλπίζω, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος στὴν "Ελσα, ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ἀνακαλύψω ἐπιτέλους κάτι ἄξιο λόγου! Ἐκεῖνο μόνο ποῦ μὲ βάζει σὲ σκέψι καὶ ἀνησυχία εἶναι ὅτι ὁ 'Ιπτάμενος αὐτὸς Δίσκος ταξιθεύει ὁλοῖσια πρὸς τὸν οὐρανὸ, σὰν νὰ θέλῃ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴ Γῆ! "Ἄν τὰ ἀερόπλοια αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ κάποιον ἄλλο πλανήτη κι' ὅχι ἀπὸ ἓνα σημεῖο τῆς ἰδίας τῆς Γῆς, τότε ὁ κίνδυνος θὰ εἶναι μεγαλύτερος. Δὲ θὰ ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ μιὰ ἀπλὴ συμμορία ἢ ἔστω μὲ μιὰ φυλὴ, ἀλλὰ μ' ἓναν ὁλόκληρο πλανήτη!...

Τὸ κυνηγητὸ τοῦ ἐνὸς Δίσκου ἀπὸ τὸν ἄλλο ἀμνεχίζεται γιὰ πολλὴ ὥρα, ὥσπου στὸ τέλος οἱ ὑποψίες τοῦ Ὑ-

περάνθρωπου αποδεικνύονται αληθινές.

Τὰ δυὸ αερόπλοια, ταξιδεύοντας μὲ ταχύτητα, ποὺ δὲν μπορούσε ποτὲ νὰ φανταστῇ νοὺς ἀνθρώπου, θγαίνουν ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς!

Βρίσκονται τῶρα ἔξω, στὸ ἀπέραντο διάστημα ἀνάμεσα στὰ ἄστρα, ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτα, οὐτε ἀέρας!

Τίποτα δὲν ἐμποδίζει τῶρα τὸ δρόμο τους καὶ ἡ ταχύτητά τους γίνεται χίλιες φορές μεγαλύτερη!

Ἡ Γῆ ξεμακραίνει γοργὰ πῖσω τους καὶ φαίνεται τῶρα σὰν μιὰ μεγάλη σφαῖρα, σὰν τὴν «Υδρόγειο» ποὺ ἔχουν στὰ σχολεῖα γιὰ τὸ μάθημα τῆς γεωγραφίας!

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἄστρων γίνεται πιὸ ζωηρό!

Ταξιδεύοντας πιὸ γοργὰ κ' ἀπὸ τὸ φῶς, οἱ Ἰπτάμενοι Δίσκοι περνοῦν κοντὰ στὴ Σελήνη, προσπερνοῦν τοὺς πλανῆτες τοῦ Ἡλιακοῦ Συστήματος καὶ συνεχίζουν τὸ πέταμά τους πρὸς τοὺς Γαλαξίες τοῦ ἀπείρου.

Τὸ κυνηγητὸ γίνεται μονότονο καὶ κρατάει ἀτελείωτες ὥρες! Τὴν Ἔλσα τὴν ἔχει πᾶρει ὁ ὕπνος κ' ἀκόμα κ' ὁ Κονστούπης λαγοκοιμᾶται παρ' ὅλο τὸ φόβο ποὺ νοιώθει.

Στὸν ὕπνο τοῦ παραμιλάει:

— Πῶς; Τί; Ὁχι, ἀγαπητέ μου... Δὲν εἶμαι ὁ Κοντοστούπης! Εἶμαι... Ἰπτάμενος Δίσκος!... Κάτω τὰ χέρια!

Κάτω τὰ χέρια, εἶπα, ἄλλοι-ὡς θὰ γίνω... χταπόδι νὰ σὲ πνίξω! Πίσω, πολίτες! Εἶμαι ἡ Σελήνη καὶ σκοπεύω νά... στραπατσάρω τὰ μούτρα τῆς Γῆς! Ὁχι!

Καὶ ξυπνάει ἀναπηδώντας, μὲ τὸ μέτωπο ἰδρωμένο. Κυττάζει γύρω του σὰν χαζὸς καὶ ἀντικρύζει τὸ γελαστὸ πρόσωπο τοῦ Ὑπεράνθρωπου.

— Γελᾷς, ἔ; Γελᾷς! Δὲ θὰ γελοῦσες ὅμως ἂν ἔβλεπες τὸ δικό μου ὄνειρο! Μὲ εἶχαν ἀρπάξει τὰ ἄστρα κ' ἐπαιζαν... ποδόσφαιρο μὲ μπάλλα ἐμένα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος βάζει τὰ γέλια, μὰ σταματᾷ ξαφνικὰ βλέποντας τὸν ἄλλο Ἰπτάμενο Δίσκο νὰ πλησιάζει σ' ἓνα μεγάλο κοκκινωπὸ ἄστρο.

Τὸ ἓνα πῖσω ἀπὸ τ' ἄλλο τὰ δυὸ αερόπλοια μπαίνουν στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἄστρου, ποὺ εἶναι ἓνας πλανῆτης ὅπως ἡ Γῆ, καὶ χαμηλώνουν πρὸς τὴν ἐπιφάνειά του.

Ἐκεῖ ὁ Ὑπεράνθρωπος βλέπει τὸν Ἰπτάμενο Δίσκο νὰ προσγειώνεται μέσα σ' ἓνα δάσος ἀπὸ πανύψηλα παράξενα δένδρα.

— Ἔλσα!, λέει στὸ κορίτσι ποὺ ἔχει ξυπνήσει στὸ μεταξύ. Θὰ ἀναλάβης ἐσὺ νὰ ὁδηγῇς τὸν Ἰπτάμενο Δίσκο μας. Ἔλα νὰ σοὺ δείξω πῶς λειτουργεῖ ἡ συσκευή του... Ἐγὼ θὰ κατεβῶ πετώντας γιὰ νὰ δῶ τί συμβαίνει ἐκεῖ κάτω. Ἐσὺ θὰ ἀνεβάσης τὸ Δίσκο ψηλὰ καὶ θὰ κρυφτῇτε μέσα σ' ἓνα σύννεφο...

Ἄρχισαν νὰ παλεύουν πάνω στὸν Ἰπτάμενο Δίσκο, σὲ ὕψος δυὸ χιλιάδων μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς! Ξαφνικά, ὁ ἀντίπαλος τοῦ Ὑπεράνθρωπου γλιστράει...

Δείχνει στην Έλσα ποιούς μοχλούς και ποιά κουμπιά πρέπει να γυρίσει κι' έπειτα ανοίγει την καταπακτή, βγαίνει έξω και την ξανακλείνει.

Άπλώνει τὰ χέρια του, λυγίζει τὰ γόνατά του, τὰ τεντώνει απότομα καί... πετᾷ!

Χαμηλώνει πρὸς τὸ δάσος, διαγράφοντας στὸν ἀέρα μεγάλους κύκλους σὰν ἀετὸς ποὺ βγαίνει στὸ κυνήγι. Κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιά τῶν δέντρων βλέπει δεκάδες ἀπὸ τὰ ἀπαίσια ἐκεῖνα χταπόδια, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε παλέψει στὴ γῆ, νὰ πηγαينوέρχονται σαλεύοντας τὰ πλοκάμια τους. Ἀνάμεσά τους, κυκλοφοροῦν ξανθοὶ ἄνθρωποι, σὰν ἐκεῖνον ποὺ ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶχε ἐξοντῶσει ρίχνοντάς τον ἀπὸ τὸν Ἰπτάμενο Δίσκο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος χαμηλώνει περισσότερο καὶ κάθεται στὰ κλαδιά ἑνὸς δέντρου. Ἀπὸ ἐκεῖ βλέπει κάτι ἐκπληκτικό.

Ἐκατοντάδες Ἰπτάμενοι Δίσκοι εἶναι ἀραδιασμένοι κατὰ τριάδες καὶ μπροστὰ στὸν καθένα στέκονται ἀπὸ ἑνας ξανθὸς ἄνθρωπος καὶ δέκα χταπόδια, ἔτοιμοι νὰ μποῦν μέσα!

Ξέρει ὁ Ὑπεράνθρωπος γιὰ τοῦ προορίζονται τὰ ἀερόπλοια αὐτά. Θὰ ξεκινήσουν σὲ λίγο γιὰ τὴ Γῆ γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργο τῆς καταστοφῆς!

Μιά θαθεῖα ἀπογοήτευσι τὸν κυριεύει. Οἱ παράξενοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι μὲ τὰ ἀποκρουστικά χταπόδια τους εἶναι πολλοὶ καὶ καλὰ ὥργανω-

μένοι καὶ ὠπλισμένοι! Ὁ Ὑπεράνθρωπος, μόνος του, δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὰ βγάλει πέρα μαζί τους!

Καὶ ἡ Γῆ, πέρα στὸ διάστημα. εἶναι ἀνυπεράσπιστη, στὴ διάθεσι τῆς ἐγκληματικῆς ἐκείνης φυλῆς!

¶ Πολιτεία τῶν Ἑλλήνων

ΣΤΗΝ ἀοχή κάνει ἐντύπωσι στὸν Ὑπεράνθρωπο τὸ ὅτι δὲ βλέπει πουθενὰ σπίτια. Ποῦ μένουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ τὰ χταπόδια τους; Στὸ ὕπαιθρο;

Ἐπειτα, ἐξετάζει μὲ περισσότερη προσοχὴ τὸ ἔδαφος καὶ καταλαβαίνει. Τὰ σπίτια τους εἶναι ὑπόγεια, χτισμένα μέσα στὸ χῶμα καὶ μόνο οἱ πόρτες τους φαίνονται μὲ δυσκολία ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

Γλιστοῶντας ἀθόρυβα, ὁ Ὑπεράνθρωπος κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ κρύβεται μέσα σ' ἕνα μεγάλο θάμνο. Θέλει νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ κοντὰ τὴ ζωὴ καὶ τίς συνήθειες τῆς φυλῆς αὐτῆς μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μάθῃ κάτι ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸν βοηθήσῃ στὴν ἀποστολὴ του.

Αὐτὸ ἀπὸ τοὺς ξανθοὺς ἀνθρώπους πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ κουβεντιάζοντα. Στέκονται κοντὰ του.

Μὲ δυσκολία, ὁ Ὑπεράνθρωπος κατορθώνει νὰ καταπνίξῃ μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως, ποὺ πάει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ στήθος του.

Καταλαβαίνει τὴ γλώσσα τους!

Για μερικές στιγμές, δεν μπορεί νά θυμηθῇ τί γλώσσα εἶναι αὐτή. Ἐπειτα θυμᾶται...

Εἶναι... ἀρχαῖα ἑλληνικά! Μιά γλώσσα πού ὁ Τζιμ Μπάρτον εἶχε μάθει ὅταν σπουδαζε στό πανεπιστήμιο.

Βέβαια, τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, πού μιλοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι κάπως παρεφθαρμένα, μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος τὰ καταλαβαίνει ἀρκετὰ καλῶς. Ἐκεῖνο ὅμως πού δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ εἶναι πῶς στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύμπαντος, σ' ἓνα μακρυνὸ ἀστέρι, μιὰ φυλὴ ἀνθρώπων μιλάει τῇ γλώσσᾳ, πού δυσμίαση χιλιάδες χρόνια πρὶν μιλοῦσαν οἱ Ἕλληνες...

Νὰ ὅμως τί λένε μεταξύ τους οἱ δύο ξανθοὶ ἄνθρωποι:

—Χίλια ἀερόπλοια θὰ ξεκινηθοῦν ἀπὸψε καὶ ἄλλα τόσα αὔριο! Ὁ βασιλιάς μας εἶχε δίκιο! Σὲ δύο μῆνες τὸ πολὺ, ἡ Γῆ θὰ εἶναι δική μας! Ἀπὸ ἐκεῖ κι' ἔπειτα θ' ἀρχίσουμε νὰ κυριεύουμε τοὺς πλανῆτες τοῦ σύμπαντος τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλο!

—Ὑπάρχει ὅμως κῶτι πού μὲ κάνει νὰ ἀνησυχῶ, λέει ὁ ἄλλος. Αὐτὴ ἡ ἐπιδρομὴ ἐναντίον τῆς Γῆς ἐξασθενεῖ τὶς δυνάμεις μας καὶ δάζει σὲ κίνδυνο τὸ κράτος μας. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι πάνω στὸν πλανήτη μας, τῇ Νέᾳ Γῇ, δὲν εἴμαστε μόνον ἐμεῖς, οἱ Ἕλληνοδίτες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐχθροὶ μας, οἱ Ἕλληνες! Εἶναι κι' αὐτοὶ καλὰ ὀργανωμένοι, ἀλλὰ — εὐτυχῶς γιὰ μᾶς — δὲν εἶναι

ἐπιθετικοί. Πῶς μποροῦμε ὅμως νὰ ξέρομε ὅτι δὲ θὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον μας, ὅταν θὰ ἐξασθενήσουμε πολὺ, στέλνοντας κι' ἄλλες δυνάμεις στὴ Γῆ;

Τὰ μάτια τοῦ Ὑπεράνθρωπου λάμπουν ἀπὸ χαρὰ. Ἀφοῦ οἱ κάτοικοι τοῦ πλανήτη αὐτοῦ, τῆς Νέας Γῆς, εἶναι χωρισμένοι σὲ δύο ἐχθρικά ἔθνη, ὑπάρχουν ἀκόμα ἐλπίδες νὰ σωθῇ ἡ Γῆ.

Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του τότε ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀντιλαμβάνεται κάτι πού πολλὰ πλάσσει τὶς ἐλπίδες του.

Κάτι σαλεύει ἐλαφρὰ μέσα σ' ἓνα γειτονικὸ θάμνο. Κάτι πού δὲν εἶναι οὔτε ζῶο οὔτε πουλί. Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς παραμονεύει ἐκεῖ μέσα, κρυφακούγοντας τὴ συζήτησι τῶν ἄλλων δύο. Κι' ὅταν αὐτοὶ ἀπομακρύνονται συζητώντας, ὁ κρυμμένος ἄνθρωπος βγαίνει σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸ θάμνο του καὶ φεύγει σκυφτὰ καὶ μὲ προφυλάξεις.

Μοιάζει πολὺ στὰ χαρακτηριστικὰ μὲ τοὺς ἄλλους δύο καὶ μόνο στὰ ρούχα πού φορεῖ ὑπάρχουν μερικές διαφορές.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν παρακολουθεῖ. Ὁ ἄνθρωπος ξεμακραίνει κάμποσο μέσα στὸ δάσος κι' ἔπειτα στρίβει ἀριστερά, μπαίνει σὲ μιὰ χαράδρα καὶ φτάνει σ' ἓναν ἱπτάμενο Δίσκο, πού εἶναι προσηλωμένος ἐκεῖ.

Μπαίνει μέσα κι' ὁ ἱπτά-

μενος Δίσκος απογειώνεται ά- μέσως.

Ο 'Υπεράνθρωπος άπλώνει τὰ χέρια του, τεντώνει τὰ πόδια του καὶ πετάει ξοπίσω του.

Τὸ καινούργιο αὐτὸ κυνηγὶ τὸ δὲν κρατᾷ πολὺ. Λίγη ὥρα ἀργότερα, τὸ ἀερόπλοιο ὑψώνεται ὡς τὴν κορυφὴ ἑνὸς βουνοῦ, χαμηλώνει καὶ χάνεται πίσω του.

Ο 'Υπεράνθρωπος φτάνει κι' αὐτὸς στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ ἓνα πανέμορφο καὶ ἐπιβλητικὸ θέαμα ἀπλώνεται μπροστά του.

Μιά πόλι μὲ μαρμάρινα κτίρια καὶ λιθόστρωτους δρόμους! Τὰ κτίρια θυμίζουν πολὺ ἀρχαίους ἑλληνικοὺς ναοὺς! Ἐχουν ὀλόγυρα στύλους, κίονες, μὲ τέχνη σκαλισμένους καὶ ὁμορφα σκαλιστάματα στολίζουν τὸ ἐξωτερικὸ μέρος τῶν τοίχων.

Στοὺς δρόμους πηγαινεύονται ἄνθρωποι. Οἱ κινήσεις τους ὅμως δὲ φανερώνουν πολεμικὸ συναγερμό. Εἶναι εἰρηνικές.

Ἐπάρχουν κι' ἐκεῖ Ἰπτάμενοι Δίσκοι. Ἀπογειώνονται, πετοῦν γιὰ λίγο καὶ προσγειώνονται πρὸς πέρας. Κανένας τους ὅμως δὲν ταξιδεύει πρὸς τὸν οὐρανὸ πρὸς τὸ διάστημα τῶν κόσμων.

Καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα ἀπὸ τὰ ἀπαίσια ἐκεῖνα χταπόδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦταν γεμάτη ἡ Πολιτεία τῶν Ἑλλαδιδῶν!

Σίγουρα, αὐτὴ ἐδῶ εἶναι ἡ

Πολιτεία τῶν Ἑλλήνων καὶ εἶναι ὀλοφάνερο πῶς ὁ λαὸς αὐτὸς δὲν εἶναι φιλοπόλεμος σὰν τοὺς ἄλλους.

«Ἄν καταφέρω νὰ τοὺς κάνω συμμάχους μου, σκέπτεται ὁ Ἑπεράνθρωπος, μπορεῖ νὰ σώσω τὴ Γῆ!...»

Στὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλιά

ΠΡΟΧΩΡΕΙ καὶ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὴν πλαγίᾳ τοῦ βουνοῦ πρὸς τὴ μαρμαρινὴ πόλι.

Ἡ πλαγιά εἶναι κατάφυτη ἀπὸ δέντρα καὶ ἀνάμεσα στὰ κλαδιά τους χοροπηδοῦν πίθηκοι καὶ πετοῦν κάθε εἶδους πουλιά.

Ξαφνικά, τὸ ἔδαφος ὑποχωρεῖ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ Ἑπεράνθρωπου!

Ἡ γῆ ἀνοίγει καὶ ὁ ἥρωας μας πέφτει στὸ κενό!

Γιὰ μερικές στιγμές, πέφτει βαρεῖα σὰν βολίδα. Ἐπειτα, ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, τεντώνει τὰ πόδια του καὶ τὸ πῆσιμο σταματᾷ.

Κυττάζει κάτω. Βρίσκεται μέσα σ' ἓνα εἶδος πηγαδιοῦ, ποὺ δὲν εἶναι πολὺ βαθύ. Στὸ βάθος του δὲν ὑπάρχει νερό.

Εἶναι μιὰ παγίδα, στημένη σίγουρα ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς μαρμαρινῆς πόλεως, τοὺς Ἑλληνες, ἐναντίον τῶν Ἑλλαδιδῶν!

Ο 'Υπεράνθρωπος ἀνεβαίνει πάλι πρὸς τὰ πάνω. Φτάνει στὰ χεῖλη τῆς παγίδας καὶ κυττάζει ἔξω. Βλέπει, ξαφνιασμένος, δυὸ Ἰπτάμενους

Δίσκους νὰ στέκωνται ἀπὸ τὴν μιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ πηγαδιοῦ.

Ἐνα παραθυράκι ἀνοίγει κι' ἓνας ξανθὸς ἄνθρωπος λέει σὲ παρεφθαρμένη ἀρχαία ἐλληνικὴ γλῶσσα :

—Ξένε, δοκίμασες νὰ μπῆς παράνομα στὴ Νέα Ἀθήνα, τὴν πόλι τῶν Ἑλλήνων! Θὰ πεθάνης, ὅπως θὰ πεθάνουν καὶ δυὸ ἄλλοι ξένοι ποὺ μπηγαν στὴν πόλι μας κατεβαίνουν τὰς ἀπὸ τὸν ἀέρα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος νοιώθει ἓνα παγερὸ χερί νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά. Δ υ ὸ ἄ λ λ ο ι ! Ποιοὶ εἶναι οἱ δυὸ ἄλλοι ξένοι ; Μήπως ἡ Ἑλσα κι' ὁ Κοντοστούπης;

Ἀργὰ καὶ μὲ πολλὴ δυσκολία καταφέρνει νὰ μιλήσῃ ἰτὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ γλῶσση.

—Δυὸ ἄλλοι ξένοι; Μήπως πρόκειται γιὰ μιὰ νέα γυναῖκα κι' ἓναν ἄντρα πολὺ κοντό ;

—Ναί, ἀπαντᾷ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ ἀερόπλοιο. Σίγουρα, εἶναι κατάσκοποι τῶν Ἑλλαδιτῶν γιατί κάνουν τάχα πὼς δὲν καταλαβαίνουν τὴ γλῶσσα μας! Θὰ πεθάνουν γιὰ νὰ γίνουν παράδειγμα σ' ὅσους θελήσουν στὸ μέλλον νάρθουν στὴ Νέα Ἀθήνα γιὰ νὰ μᾶς κλέψουν τὸ Μεγάλον Μυστικό!

—Τὸ Μεγάλον Μυστικό; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος παραξενεμένος. Τί εἶναι αὐτὸ τὸ Μεγάλον Μυστικό;

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου

ἀπὸ τὸ ἀερόπλοιο ἀγριεῖ.

—Βλέπω πὼς εἶσαι πραγματικὰ ἓνας κατάσκοπος ! λέει μὲ θυμὸ. Πλησίασε κι' ἔμπα στὸ ἀερόπλοιο καὶ πρόσεξε! Στὴν παραμικρὴ ὑποπτὴ κίνησί σου, θὰ πεθάνης κεραυνοβολημένος!

—Πολὺ καλὰ!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Θὰ κάνω αὐτὸ ποὺ λές. Πές μου ὅμως ποὺ τοὺς ἔχετε τοὺς δυὸ ξένους.

—Σὲ σίγουρο μέρος!, λέει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ ἀερόπλοιο. Εἶναι στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων τοῦ βασιλιᾶ μας, ποὺ τοὺς ἀνακρίνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ. Τοὺς φρουροὺν πάνοπλοι στρατιῶτες!

—Εἶναι ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ κτίριο μὲ τοὺς χρυσοὺς κίονες; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος δείχνοντας ἓνα μεγάλο κτίριο στὴ μέση τῆς πόλεως.

—Ναί! Ἐμπα τώρα στὸ ἀερόπλοιο! Θὰ σὲ κλείσουμε στὴ φυλακὴ ὥσπου νάρθῃ ἡ σειρὰ σου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲ χρειάζεται νὰ μάθῃ ἄλλα. Ἀνοίγο κλείνει τὰ πόδια του καὶ τινάζεται σὰν σαῖτα πρὸς τὸν οὐρανό!

Ὁ ἄνθρωπος φωνάζει ἀπὸ τὸ ἀερόπλοιο:

—Ε! Στάσου! Τί εἶναι αὐτό; Πετάει ὁ ἄνθρωπος αὐτός! Πετάει! ὦ Δία, Θεὲ τῶν Θεῶν! Κυνηγήστε τον!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, μὲ τοὺς δυὸ ἱπτάμενους Δίσκους ὀπίσω του, πετάει πρὸς τὴ μαρμαρίνη πόλι, τὴ Νέα Ἀθήνα.

Πετάει ὁλόγισα πρὸς τὰ ἀ-

νάκτορα του βασιλιά. Οί δυο φίλοι του, ή "Ελσα κι' ό Κοντοστούπης, βρίσκονται σέ κίνδυνο! Πρέπει νά τους σώση!

Φτάνει στά ανάκτορα και προσγειώνεται ανάλαφρα στήν πίσω αΰλή τους, πού ήταν γεμάτη δένδρα και συντριβάνια.

Τήν ίδια στιγμή, δυο φρουροί παρουσιάζονται μπροστά του κρατώντας κάτι παράξενα όπλα.

— Στάσου!, του λένε. Ποιός είσαι και τί γυρεύεις. έδω; Είσαι κι' έσύ κατάσκοπος σάν τους άλλους δυο πού ανακρίνει τώρα ό βασιλιάς; Σήκωσε τά χέρια σου ψηλά!

Ό 'Υπεράνθρωπος σηκώνει τά χέρια του και... πετάει πά-
λι!

Τά όπλα τών φρουρών αφήνουν ένα σιγανό σφύριγμα. Ό 'Υπεράνθρωπος νοιώθει στό στήθος του δυο μικρά τσιμπήματα, σάν από καρφίτσα. Τίποτ' άλλο!

Έξακολουθεί νά πετάει, φτάνει πάνω από τους φρουρούς και, αρπάζοντάς τους από τά κεφάλια, τους χτυπάει τόν ένα μέ τόν άλλο, φάτσα μέ φάτσα!

Οί φρουροί αφήνουν ένα βογ-
γητό και σωριάζονται χάμω
ανάσθητοι.

Ό 'Υπεράνθρωπος πατάει πάλι στό χώμα και προχωρεί πρὸς τό σπίτι, ενώ οί 'Ιπτάμενοι Δίσκοι πού τόν κυνηγοῦν φτάνουν πάνω από τήν αΰλή.

Τού ρίχνουν μέ τά πολυβόλα τους.

Ό Κοντοστούπης... δρᾷ!

 ΕΝ κάνουν κρότο όπως τά πολυβόλα τών 'Ελλαδιτών, μά είναι πιό άποτελεσματικά. Ό 'Υπεράνθρωπος νοιώθει τσιμπήματα σ' όλο του τό κορμί και μιᾶ έλαφρή ζάλη στό κεφάλι.

Μπαίνει στό σπίτι τρέχοντας και αφήνει ένα στεναγμό ανακουφίσεως. Κουνάει τό κεφάλι του για νά ξεζαλιστή και προχωρεί μέσα σ' έναν πλατύ διάδρομο, πλούσια στολισμένο μέ τοιχογραφίες και άγάλματα.

Άνεβαίνει μιᾶ σκάλα και σταματάει στή μέση. Στήν κορυφή τής σκάλας στέκονται τέσσερις φρουροί. Μόλις άντικρύζουν τόν 'Υπεράνθρωπο, γουρλώνουν από τήν έκπληξι τά μάτια τους και τραβούν τά πιστόλια τους.

Τού ρίχνουν κι' ό 'Υπεράνθρωπος νοιώθει πάλι έλαφρά τσιμπήματα σ' όλο του τό κορμί.

—°Ω Δία!, φωνάζει ένας από τους φρουρούς. Τά πιστόλια μας δέν του κάνουν τίποτα! Τί άνθρωπος είναι αυτός; Έπάνω του, παιδιά! Νά τόν πιάσουμε!

Και όρμουν έναντίον του, πεδώντας τά σκαλοπάτια τέσσερα - τέσσερα. Πέφτουν πάνω στόν 'Υπεράνθρωπο και όλοι μαζί καταρακυλουν στή σκάλα!

Η πάλι πού έπακολουθεί είναι σύντομη, αλλά σκληρή.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι πολὺ πιὸ δυνατοὶ ἀπὸ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀναγκάζεται νὰ χρησιμοποίησῃ ὅλη τὴ δύναμίν του γιὰ νὰ τοὺς θέσῃ ἐκτὸς μάχης.

Τέλος, ὅλοι οἱ ἀντίπαλοί του εἶναι ξαπλωμένοι χάμω, ἀνάισθοι.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνεβαίνει γοργὰ τὴ σκάλα, διασχίζει ἕναν ἄλλο διάδρομο στολισμένο μὲ τοιχογραφίες καὶ σταματᾷ μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη ἀνοιχτὴ πόρτα.

Πέρα ἀπὸ τὴν πόρτα βλέπει μιὰ τεράστια χρυσοστόλιστὴ αἴθουσα μὲ κίονες καὶ ἀγάλματα.

Στὸ κέντρο τῆς εἶναι καθισμένος σ' ἕνα χρυσοῦ θρόνο ἕνας μεγαλόσωμος νέος ἄντρας μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ γένια. Στὸ κεφάλι του φορεῖ ἕνα χρυσοῦ στέμμα καὶ στὸ δεξιὸ χερὶ του κρατεῖ ἕνα σπῆπτρο.

Μπροστὰ του, στέκονται ἡ "Ελσα κι' ὁ Κοντοστούπης. Πίσω τους, μὲ τὰ ὄπλα ἑτοιμα, στέκονται πολλοὶ φρουροί.

Ὁ Κοντοστούπης μιλάει ἱκετευτικὰ, παραμορφώνοντας κωμικὰ τὸ ἀστεῖο πρόσωπό του:

—Χρυσέ μου βασιλιά, λέει στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, καλέ μου βασιλιά, δὲν καταλαβαίνω οὔτε λέξι ἀπ' αὐτὰ πού μοῦ λές! Εἴμαστε δυὸ καλοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ Γῆ καί...

—Οἱ κατάσκοποι πεθαίνουν ἐδῶ!, λέει ὁ βασιλιάς στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα. Δὲν καταλα-

βαίνω τί μοῦ λές, μὰ εἶναι φανερό πὼς εἴσαστε κατάσκοποι!

—Ναί, ναί, βασιλιά μου!, λέει ὁ Κοντοστούπης ἀγγλικά. Εἴμαστε δυὸ φιλήσυχοι ἄνθρωποι! Ἀφῆσέ μας νὰ πᾶμε στὸ καλὸ!

Καὶ γυρίζει στὴν "Ελσα:

—Δὲν καταλαβαίνει τί λέω καὶ δὲν καταλαβαίνω τί λέει! Συνεννοούμαστε... τέλεια, καθὼς βλέπεις! Θεούλη μου! Τί νὰ κάνω; Λές νὰ ξέρῃ γαλλικά, "Ελσα; Ἄς δοκιμᾶσω...

Καὶ λέει στὸ βασιλιά:

—Παρλὲ βοῦ φρανσαί;

Ὁ βασιλιάς δὲν καταλαβαίνει πάλι. Λέει:

—Θὰ πεθάνετε!

Καὶ κάνει μιὰ χειρονομία μὲ τὸ ἀριστερὸ χερὶ στὸ λαιμό του, θέλοντας νὰ τοὺς δείξῃ πὼς θὰ τοὺς ἀποκεφάλιζε!

Ὁ Κοντοστούπης χλωμιάζει. Τὰ γόνατά του λύνονται καὶ τρέμει ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ φόβο του.

—Μή, καλέ μου!, τραυλίζει. Ὅχι, χρυσέ μου! Δὲν εἴμαστε ἐχθροὶ σου! Ἀχ! Πὼς νὰ τὸν κάνω νὰ μὲ καταλάβῃ; Θεέ μου!... Γλυκὲ μου βασιλιά, ἐσὺ ὄχι σκοτώσῃ ἐμένα! Ἐγὼ θέλει ζήσῃ!... Παναγίτσα μου! Πάλι δὲ μὲ καταλαβαίνει! Ἐσὺ φταῖς γιὰ ὅλα αὐτά, "Ελσα, πού καταλάβος ἔκανες τὸν ἱπτάμενο Δίσκο νὰ προσγειωθῇ ἐδῶ!

—Πάψε, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει ἡ "Ελσα. Δὲν μποροῦ με νὰ συνεννοηθοῦμε μαζί του καὶ φαίνεται ἀποφασισμένος

νὰ μᾶς σκοτώσῃ! Ἄς πεθάνουμε· τούλάχιστον μεῖς ἀξιοπρέπεια!

—Ἐ!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Δὲν εἴμαστε καλά, μοῦ φαίνεται! Δὲ θέλω νὰ μοῦ κόψουν τὸ λαιμὸ οὔτε μεῖς ἀξιοπρέπεια οὔτε χωρὶς ἀξιοπρέπεια!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος μπαίνει μέσα στὴν αἴθουσα μετὰ τὸ θρόνο. Ὁ βασιλιάς τὸν βλέπει καὶ τινάζεται ὀρθίος. Χτυπάει μετὰ τὸ σκῆπτρο τοῦ χάμω.

—Ποίος εἶσαι ἐσύ; φωνάζει. Πῶς σ' ἄφησαν οἱ φρουροὶ νὰ περάσῃς; Συλλάβετέ τον!

Οἱ φρουροὶ ρίχνονται ὅλοι μαζί πάνω στὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ μιὰ τρομερὴ σύγκρουσις ἀρχίζει.

Ὁ Κοντοστούπης χοροπηδαεὶ ἀπὸ χαρὰ.

—Ὁ Ὑπεράνθρωπος!, ξεφωνίζει. Ἦρθε ὁ Ὑπεράνθρωπος! Σωθήκαμε! Σ' εὐχαριστῶ, Θεοῦλή μου! Σ' εὐχαριστῶ Παναγίτσα μου!

Γυρίζει στὴν Ἑλσα καὶ φουσκώνει τὸ στήθος του, καμαρώνοντας κωμικά.

—Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔφτασε, λέει στὸ κορίτσι, ἀπάνω στὴ στιγμή πού εἶχα ἀρχίσει νά... θυμῶν!

—Ἀφῆσε τίς ἀνοησίες. Κοντοστούπη, ἀπαντᾷ ἡ Ἑλσα, καὶ κύτταξε νὰ βοηθήσουμε τὸν Ὑπεράνθρωπο πού βρῖσκεται σὲ κίνδυνο!

Πραγματικὰ, ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν τὰ πῆγαινε καὶ τόσο καλά μετὰ τοὺς ἀντιπάλους του. Εἶχε ρίξει ἀναίσθητους ἕνα -

δυό, μὰ οἱ ὑπόλοιποι — περισσότεροι ἀπὸ δέκα — τὸν εἶχαν ἀρπάξει ἀπὸ τὰ χέρια, τὰ πόδια, τὴ μέση καὶ τὸ κεφάλι καὶ στριφογύριζαν χάμω, στὸ πάτωμα, μαζί του.

Ὁ Κοντοστούπης κυττάζει γύρω. Ὁ βασιλιάς, κατὰ πληκτος μπροστὰ στὴν ἀπίστευτὴ δύναμι τοῦ Ὑπεράνθρωπου, εἶχε ἀφήσει τὸ σκῆπτρο τοῦ νὰ πέσῃ χάμω!

Ὁ Κοντοστούπης, πού ἔχει τώρα ξαναβρῆ τὸ θάρρος του, σκύβει καὶ ἀρπάζει τὸ χρυσὸ σκῆπτρο.

Εἶναι πολὺ βαρὺ καὶ ἀναγκάζεται νὰ τὸ πιάσῃ καὶ μετὰ τὰ δυὸ χέρια τοῦ γιὰ νὰ τὸ σηκώσῃ.

Μὲ τὰ κοντὰ ποδαράκια του, τρέχει κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους, πού συμπλέκονται χάμω, καὶ χτυπάει ἕναν ἀπὸ τοὺς φρουροὺς στὸ κεφάλι.

Ὁ φρουρὸς παρατᾷ τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ ξαπλώνεται χάμω ἀναίσθητος!

Μιὰ παράξενη ἱστορία

ὙΠΕΡΛΙΑΖΟΝΤΑΣ ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ὁ Κοντοστούπης σηκώνει πάλι τὸ χρυσὸ σκῆπτρο καὶ τὸ κατεβάζει στὸ κεφάλι ἐνὸς ἄλλου φρουροῦ, πού ξαπλώνεται κι' αὐτὸς ἀναίσθητος κοντὰ στὸν πρῶτο.

—Μπράβο μου!, ξεφωνίζει ὁ κοντόσωμος κωμικὸς δημοσιογράφος. Συγχαρητὴ ἤ ρ ι ᾱ σέ... μένα! Εἶμαι τρομερὸς! Εἶμαι ἀνίκητος! Εἶμαι...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτε-
λειώσῃ τὴ φράσι του. Κάτι
σὰν σφυρὶ τὸν χτυπάει στὸ σα-
γόνι. Τὰ πόδια του χάνουν
τὴν ἐπαφή τους μὲ τὸ πάτω-
μα. Τὸ κορμὶ του ταξιδεύει
στὸν ἀέρα καὶ πηγαίνει καὶ
χτυπάει μὲ βρόντο σ' ἓναν τοῖ-
χο τοῦ δωματίου.

Ὁ Κοντοστούπης, ἀναίσθη-
τος ἀπὸ τὸ χτύπημα, γλυστρά-
ει στὸ πάτωμα καὶ μένει ἐ-
κεῖ ἀκίνητος.

Τὸν εἶχε χτυπήσει ὁ βασι-
λιάς, πού εἶχε συνέλθει στὸ
μεταξὺ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του
καὶ πού, τώρα ἐτοιμάζεται νὰ
ριχτήῃ κι' αὐτὸς στὸν Ὑπεράν-
θρωπο.

Μὰ εἶναι ἀργὰ πιά. Ἀνακου-
φισμένος ἀπὸ τὴν ἐπέμβασι
τοῦ Κοντοστούπη, ὁ Ὑπεράν-
θρωπος δρᾷ κεραυνοβόλα.

Στριφογυρίζει σὰν ἀνεμο-
στρόβιλος ἀνάμεσα στοὺς
φρουροὺς καὶ τοὺς σκορπίζει
χάμω ἀναίσθητους μὲ τὶς γρο-
θιές του!

Ἐπειτα, ἀρπάζει τὸ βασι-
λιά καὶ τοῦ λέει στὴν ἀρχαία
ἐλληνικὴ γλῶσσα:

—Δὲ θέλω νὰ σοὺ κάνω κα-
κό! Δὲν εἶμαι ἐχθρὸς σου!
Θέλω νὰ μὲ ἀκούσης!

—Εἴστε κατάσκοποι τῶν
Ἑλλαδιτῶν!, φωνάζει ὁ βα-
σιλιάς.

—Δὲν εἴμαστε κατάσκο-
ποι!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρω-
πος. Δὲν εἴμαστε κὰν ἀπὸ τὸν
πλανήτη σας! Ἦρθαμε ἀπὸ
τὴ Γῆ!

Ὁ βασιλιάς γουρλώνει τὰ
μάτια του.

—Ἀπὸ τῆς Γῆ; ρωτᾷ γε-
μάτος ἀπορίας.

Ξαφνικά, ἀπὸ τὶς πόρτες
κι' ἀπὸ τὰ παράθυρα ὁρμοῦν
μέσα στὴν αἶθουσα δεκάδες
φρουροὶ μὲ ὅπλα στὰ χέρια.

Τὰ στρέφουν πρὸς τὸν Ὑ-
περάνθρωπο, μὰ ὁ βασιλιάς
τοὺς φωνάζει:

—Σταθῆτε! Μὴν τὸν πει-
ράξετε! Θέλω ν' ἀκούσω τί
ἔχει νὰ μοῦ πῇ ὁ παράξενος
αὐτὸς ἄνθρωπος! Λέει πὼς
ἦρθε ἀπὸ τὴ Γῆ!

—Ἀπὸ τῆς Γῆ; φωνάζουν
οἱ φρουροὶ ἐκπληκτοί. Ἦρθε
λοιπὸν ἡ ὥρα νὰ γυρίσουμε,
στὴ χώρα τῶν προγόνων μας;

—Μὴ διάξεστε νὰ βγάλετε
συμπεράσματα!, λέει ὁ βασι-
λιάς. Ἀς ἀκούσουμε πρῶτα
τὸν ἄνθρωπο αὐτό!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν ἀφή-
νει κι' ὁ βασιλιάς πηγαίνει
καὶ κάθεται πάλι στὸ θρόνο
του. Ἐνῶ ἡ Ἑλσα προσπα-
θῇ νὰ σινεφέρῃ τὸν Κοντο-
στούπη, ὁ Ὑπεράνθρωπος δι-
ηγεῖται στὸ βασιλιά τὰ δρα-
ματικὰ περιστατικὰ πού τὸν
ὠδήγησαν, αὐτὸν καὶ τοὺς δυὸ
συντρόφους του, στὸ μακρυνὸ
ἐκεῖνο πλανήτη.

Ἡ ἐκπληξί τοῦ βασιλιά γί-
νεται ὅλο καὶ πιὸ μεγάλη ὅσο
ὁ Ὑπεράνθρωπος προχωρεῖ
στὴν ἀφήγησί του. Ὅταν τε-
λειώνει, ὁ βασιλιάς φωνάζει:

—Τὸ σφάλμα εἶναι δικό
μου! Ἐντελῶς δικό μου! Ἐ-
πρεπε νὰ τὸ εἶχα καταλάβει
ἀπὸ τὶς πληροφορίες τῶν κα-
τασκόπων μου ὅτι οἱ Ἑλλαδί-
τες προετοιμάζονταν γιὰ πό-

Τερατώδη όντα έβγήκαν από τόν 'Ιπτάμενο Δίσκο, κρατώντας κάτι παράξενες μαύρες μπάλες...

λεμο! Ήταν όμως άπίθανο νά στρέφονταν οί πολεμικές αú-τες προετοιμασίες έναντίον μας, γιατί είμαστε πολύ άνώ-τεροί τους. Πώς νά φαντασθώ ότι προετοιμάζονταν για νά έ-πιτεθούν έναντίον τής Γής! Έναντίον τής αγαπημένης μας μητέρας, τού λίκνου τών προ-γόνων μας!

Είμαι ή σειρά τού 'Υπεράν-θρωπου τώρα νά δοκιμάση έκ-πλήξεις.

—'Η Γή λίκνο τών προγώ-νων σας; ρωτάει μέ άπορία.

—'Ο βασιλιάς χαμογελάει.

—Ναί, λέει. 'Η Γή είναι ή μητέρα μας. Καί έμεις καί οί Έλλαδίτες καταγόμαστε από

μιά μικρή γωνιά τής Γής, πού λέγεται 'Ελλάδα. Άκουσε τήν ιστορία μας:

'Εδώ καί δυό χιλιάδες χρό-νια, στην 'Ελλάδα, καί μάλι-στα στην Άθήνα, ζούσε ένας παράξενος καί τολμηρός άν-θρωπος. Τό όνομά του ήταν 'Ανδροκλής καί ήταν ό σοφώ-τερος άνθρωπος τής έποχής του καί όλων τών έποχών.

Τό όνομά του δέν έμεινε στην ιστορία τής Γής, γιατί ό 'Ανδροκλής ήταν από τούς σο-φούς εκείνους, πού πονούν καί αγαπούν πραγματικά τό άν-θρώπινο γένος. Κι' αυτός ήταν ό λόγος πού τόν έκανε νά κρα

τήση μυστικές τις μεγάλες ανακαλύψεις και έφευρέσεις του. Πίστευε — και δεν είχε καθόλου άδικο — ότι, αν οι έφευρέσεις του γίνονταν γνωστές, οι άνθρωποι θα τις χρησιμοποιούσαν ως πολεμικά όπλα για να αλληλοεξοντωθούν!

Ο Άνδροκλής είχε κατορθώσει να κατασκευάσει ηλεκτρικές μηχανές, δυνατές έκρηκτικές ουσίες, αεροπλάνα και ακόμα και αερόπλοια, που τα ξιδεύουν όχι με έλικα, αλλά με έξατμίσεις αερίου.

Δυστυχώς, δεν μπόρεσε ως το τέλος να κρύψει έντελώς τις έφευρέσεις του. Κάποιος τον είδε τη νύχτα που έκανε πειράματα και το είπε σε άλλους. Έτσι από στόμα σε στόμα, ή είδησι έφτασε ως τους Άρχοντες της Αθήνας, που πήγαν και του ζήτησαν να πουλήση τις έφευρέσεις του σ' αυτούς.

Τότε ο Άνδροκλής έκανε κάτι που φανερώνει τη σοφία του. Ξέροντας πως οι άνθρωποι δεν ήσαν ακόμα ώριμοι για να χρησιμοποιήσουν χωρίς κίνδυνο τις έφευρέσεις του, δραπέτευσε και κρύφτηκε σ' ένα νησί. Εκεί έφτιασε ένα αερόπλοιο, πήρε μαζί του μερικούς φίλους του με τις γυναίκες τους και ξεκίνησε για να εγκατασταθή σε κανέναν άλλον πλανήτη!

Έπειτα από πολλές αναζητήσεις, ο Άνδροκλής κι' οι φίλοι του πήγαν και εγκαταστάθηκαν στον πλανήτη Νέα Γή,

γιατί αυτός ήταν ο μόνος που το κλίμα του ήταν όμοιο με το κλίμα της Γής!

Πέρασαν χρόνια και τα μέλη της διαπλανητικής αυτής αποικίας πολλαπλασιάστηκαν. Και, όταν ο Άνδροκλής πέθανε σε ηλικία εκατὸν πενήντα ετών, ο πληθυσμός της Νέας Γής ξεπερνούσε τις δεκά χιλιάδες.

Πρίν πεθάνει, ο Άνδροκλής άφησε δυό έντολές στούς κατοίκους της Νέας Γής. Η μία ήταν ότι έπρεπε να έπισκέπτονται κάθε πενήντα χρόνια τη Γή και να παρακολουθούν την εξέλιξι του ανθρώπινου γένους. Η δεύτερη έντολή ήταν ότι δεν έπρεπε να φανερώσουν στούς ανθρώπους της Γής τις έφευρέσεις του παρά μόνο όταν αυτόι σταματούσαν τούς πολέμους μεταξύ τους και κατασκεύαζαν τα πρώτα διαπλανητικά αερόπλοια. Τότε μόνο θα ήσαν ώριμοι για να χρησιμοποιήσουν ειρηνικά τις έφευρέσεις του, που ξεπερνούσαν πολύ τις σημερινές έφευρέσεις τών ανθρώπων.

Επίσης, ο Άνδροκλής συμβούλευσε τούς φίλους του να μην άναμιχθούν και να μη σχετισθούν καθόλου με μία ιθαγενή φυλή, που ζούσε στη Νέα Γή.

Οί ιθαγενείς αυτοί έμοιαζαν με τούς ανθρώπους, μα τα μάτια τους ήσαν πολύ λοξά. Εκείνο όμως που τούς χαρακτήριζε ιδιαιτέρως ήταν ή κακία τους και ή άπληστία τους. Βασάνιζαν τὰ ζώα και τούς συν-

ανθρώπους τους για να διασκεδάσουν και μόνο ο φόβος τους έμπόδιζε να έπιτεθούν έναντίον των Έλλήνων.

Μετά το θάνατο όμως του 'Ανδροκλή συνέβη κάτι πολύ κακό. 'Ο λαός των Έλλήνων διασπάσθηκε και οι μισοί πήγαν κι' έσμιξαν με τους ιθαγενείς!

"Ετσι, με το πέρασμα του καιρού, δημιουργήθηκε μιὰ νέα φυλή, που πήρε το όνομα 'Ελλαδίτες. Οι 'Ελλαδίτες πήραν τὰ χαρακτηριστικά των Έλλήνων, μὰ τὰ μάτια τους ήσαν λοξὰ και ή ψυχή τους γεμάτη κακία, όπως των ιθαγενών μὰ τους όποιους είχαν ένωθή!

Το σμίξιμό τους αυτό με μιὰ κατώτερη φυλή, έκανε τον πολιτισμό τους να ξεπέσει. "Ετσι τώρα οι Έλληνες ήσαν άνώτεροι και στο πνεύμα και στις τέχνες και στα τεχνικά μέσα από τους 'Ελλαδίτες.

'Εκείνο όμως που τους έσωσε από την επίθεσι των 'Ελλαδιτών ήταν ένα νέο όπλο, που είχαν ανακαλύψει. Το όπλο αυτό ήταν μιὰ άκτινοβολία που τύφλωνε όλους όσους άγγιζε. 'Η συσκευή έμοιαζε με προβολέα και μπορούσε να δράσει από άποστασι δέκα χιλιάδων μέτρων!..

‘Ο Κοντοστούπης
κάνει τόν παλληκαρά!

ΑΥΤΗ είναι ή ιστορία της Νέας Γής, των Έλλήνων και των 'Ελλαδιτών, λέει ό

βασιλιάς τελειώνοντας. Καθώς βλέπεις, άνθρωπε από τη Γή, είχαμε κάθε λόγο να ύποψιαζόμαστε κάθε ξένο ως κατάσκοπο των 'Ελλαδιτών. Σου ζητούμε συγγνώμη για την επίθεσί μας έναντίον σου και έναντίον των φίλων σου και ύποσχόμεθα να κάνουμε ό,τι μπορούσε για να σώσουμε τη Γή! "Αν οι 'Ελλαδίτες κατορθώσουν να την υποδουλώσουν και να εγκατασταθούν εκεί, ό πολιτισμός θα καταστραφή και οι άνθρωποι θα γίνουν σκλάβοι!

'Ο Κοντοστούπης, που έχει συνέλθει στο μεταξύ, μурμουρίζει στην 'Ελσα:

—Μούσπασε τη μούρη με μιὰ γροθιά και τώρα κουβεντιάζει ήσυχα σάν να μην έγινε τίποτα! "Ας έχει χάρη που είμαι λίγο ζαλισμένος άλλοιως θα τον έρπαζα και θά... τουσπαζα τὰ πλευρά!

—Πάλι τις παλληκαριές άρχισες, Κοντοστούπη; λέει ή 'Ελσα γελώντας. "Αφσέ τονε τόν καμμένο να ζήση!

'Ο 'Υπεράνθρωπος ρωτάει:

— 'Εκείνα τά... χταπόδια, που έχουν οι 'Ελλαδίτες, τί πλάσματα είναι;

'Ο βασιλιάς κουνάει το κεφάλι του.

—Είναι κάτι ζώα που ζουν στους βάλτους της Νέας Γής. Είναι γεμάτα σκληρότητα και κακία σάν τους 'Ελλαδίτες, που τὰ έχουν έξημερώσει και τὰ χρησιμοποιούν, όπως οι άνθρωποι: τὰ σκυλιά!

—Τί σκοπεύεις να κάνης,

βασιλιά, γιὰ νὰ ματαιώσης τὰ σχέδια τῶν Ἑλλαδιτῶν; ρωτάει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

—Γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κρατήσω τοὺς Ἑλλαδίτες σὲ ἀπόστασι, ἀπαντᾷ ὁ βασιλιάς, ἔχω τοποθετήσει στὶς κορυφές μερικῶν βουνῶν προβολεῖς μὲ ἀκτίνες ποὺ τυφλώνουν. Οἱ προβολεῖς εἶναι στραμμένοι πρὸς τὴν πόλι τῶν Ἑλλαδιτῶν. Γι' αὐτὸ αὐτοὶ ἔπιασαν κι' ἔχτισαν τὰ σπίτια τους μέσα στὴ γῆ. Γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἀγγίξουν οἱ ἀκτίνες καὶ τοὺς τυφλώσουν, ἂν καμμιά μέρα κηρυχθῇ πόλεμος μεταξύ μας! Θὰ διατάξω τώρα νὰ ἀνάψουν τοὺς προβολεῖς καὶ θὰ ἀναγκάσω τοὺς Ἑλλαδίτες νὰ κλείστούν στὰ σπίτια τους ὥσπου νὰ συνθηκολογήσουν! Παρακολούθησε τί θὰ κάνω.

Ἀπλώνει τὸ χέρι του σ' ἕνα τραπέζι δίπλα του καὶ γυρίζει ἕνα κουμπὶ σὲ μιὰ συσκευή, ποὺ μοιάζει μὲ ραδιόφωνο.

—Θέλω νὰ μιλήσω μὲ τὸ βασιλιά τῶν Ἑλλαδιτῶν!, λέει.

Μιὰ φωνὴ ἀπαντᾷ μέσα ἀπὸ τὴ συσκευή:

—Ἐδῶ ὁ βασιλιάς τῶν Ἑλλαδιτῶν! Τί θέλεις;

—Ἐμαθα τὸν ἐγκληματικὸν πόλεμον ποὺ ἄρχισες ἐναντίον τῆς Γῆς! Σταμάτησε ἄμέσως καὶ κάλεσε ὅλα τὰ ἀερόπλοια σου νὰ ἐπιστρέψουν! Ἀλλοιῶς, σὲ δύο, λεπτά θὰ διατάξω νὰ ἀνάψουν τοὺς προβολεῖς ποὺ τυφλώνουν!

Ὁ βασιλιάς τῶν Ἑλλαδι-

τῶν γελάει σαρκαστικά.

—Εἶναι ἀργὰ πιὰ. φιλαράκο μου!, λέει. Ἐδῶ καὶ λίγες στιγμὲς ξεκίνησαν χιλιάδες ἀερόπλοια γιὰ τὴ Γῆ. Πηγαίνουν νὰ κάνουν ἀπόβασι! Ὅσο γιὰ μάς ἐδῶ, εἶχα προβλέψει τὴν ἐπέμβασί σου καὶ ἔχω ἐφοδιάσει ὅλα τὰ σπίτια μὲ τρόφιμα καὶ νερὸ γιὰ χρόνια! Μπορεῖς ν' ἀνάψης τοὺς παλιοπροβολεῖς σου! Δὲ μοῦ καίγεται καρφί! Πρέπει νὰ ξέρης ὅμως ὅτι θὰ σὲ πληρώσω καλὰ ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα! Οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς ἔχουν ἀνακαλύψει ἕνα τρομακτικὸ ὄπλο, ποὺ τὸ λένε ἀτομικὴ δόμβα καὶ ποὺ καταστρέφει ὁλόκληρες πόλεις μέσα σὲ μιὰ στιγμή! Ἐ, λοιπόν, ἡ πρώτη ἀτομικὴ δόμβα ποὺ θὰ κυριεύσουν οἱ Ἑλλαδίτες θὰ χρησιμοποιηθῇ ἐναντίον σου!

Τὸ πρόσωπο τοῦ βασιλᾶ τῶν Ἑλλήνων ἔχει γίνῃ τώρα χλομὸ σὰν νεκροῦ.

—Ὅλα εἶναι χαμένα!, μουρμουρίζει. Τώρα, δὲν κινδυνεύει μόνο ἡ Γῆ, ἀλλὰ κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι! Εἶναι ἀδύνατον νὰ κυριεύσουμε τὴν πόλι τῶν Ἑλλαδιτῶν μὲ ἐπίθεσι. Τὰ σπίτια τους εἶναι σωστά ὑπόγειο ὄχυρά! Δέν...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν διακόπτει.

—Ἐλέω νὰ σὰς ρωτήσω κάτι, λέει. Ξέρετε ποῖο ἀπὸ τὰ ὑπόγεια σπίτια τῆς πόλεως τῶν Ἑλλαδιτῶν εἶναι τὸ ἀνέκτορο τοῦ βασιλῆά τους;

—Βεβαίως! Οἱ κατάσκοποί μου μ' ἔχουν πληροφορήσει ὅ-

τι στην άτσάλινη πόρτα του ανακτόρου είναι ζωγραφισμένο ένα χταπόδι!

—Υπάρχει κανένας τρόπος να προφυλαχτή κανείς από τις άκτινες που τυφλώνουν; ρωτάει πάλι ο Ύπεράνθρωπος.

—Ναί!, απαντάει ο βασιλιάς. Αυτό εδώ.

Και από ένα συρτάρι του τραπέζιου βγάξει ένα ζευγάρι γυαλιά, σαν εκείνα που φορούν οι αεροπόροι.

—Με τα γυαλιά αυτά, λέει, τα μάτια δεν παθαίνουν τίποτα!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ύπεράνθρωπου φέγγει τώρα ἀπὸ χαρά.

—Τότε υπάρχουν ακόμα ελπίδες σωτηρίας!, λέει. Διατάξτε ν' ανάψουν τους προβολείς που τυφλώνουν και δώστε μου αυτά τα γυαλιά. Τὰ ὑτόλοιπα εἶναι δική μου δουλειά. Θὰ πάω στὴν πόλι τῶν Ἑλλαδιδιτῶν καὶ θὰ ἀναγκάσω τὸ βασιλιά τους νὰ συνθηκολογήσῃ!

—Μὰ πῶς... ἀρχίζει νὰ λέῃ ὁ βασιλιάς.

—Τὰ ὅπλα τους δὲ μοῦ κάνουν τίποτα, ἐξηγεί ὁ Ύπεράνθρωπος, καὶ ἐλπίζω νὰ μπορέσω ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα τῶν ἀνακτόρων του. Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε καιρὸ σὲ ἐξηγήσεις! Ἡ Γῆ κινδυνεύει!

Ἀρπάζει τὰ γυαλιά, τὰ φορεῖ καὶ τρέχει στὸ παράθυρο.

—Στάσου, τουλάχιστον, νὰ σοῦ δώσω ἕνα αὐρόπλοιο!, φωνάζει ὁ βασιλιάς.

—Δὲ μοῦ χρειάζεται, ἀπαν

τάει ὁ Ύπεράνθρωπος. Θὰ πάω πιὸ γρήγορα ἔτσι.

Στὴν Πολιτείαν τῶν Ἑλλαδιδιτῶν

 ΠΛΩΝΕΙ τὰ χέρια του, λυγίζει τὰ γόνατά του καὶ τὰ τευνώνει ἀπτόμας. Βγαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο πετώντας.

Ὁ Κοντοστούπης, ποὺ δὲν ἔχει καταλάβει οὔτε λέξι ἀπὸ τὴ γλώσσα, στὴν ὁποία κουβέντιαζαν ὁ Ύπεράνθρωπος καὶ ὁ βασιλιάς, φωνάζει μὲ ἀπόγνωσι:

—Στάσου, Ύπεράνθρωπέ μου! Μὴ φεύγεις, Ύπεράνθρωπέ μου! Μὴ μ' ἀφήνης ἔτσι μόνο μὲ τοὺς ἄγριους αὐτοὺς ἀνθρώπους! Θὰ μὲ τρομάζουν πάλι καί... θὰ μὲ πιάσῃ ἡ καρδιά μου!

Μὰ ὁ Ύπεράνθρωπος δὲν τὸν ἀκούει. Πετᾷ γοργὰ πάνω ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ ἔπειτα πάνω ἀπὸ ἕναν κάμπο, καὶ χαμηλώνει στὸ δάσος, ὅπου βρίσκεται ἡ πόλι τῶν Ἑλλαδιδιτῶν.

Ἡ πόλι εἶναι ἔρημη τώρα. Δὲ βλέπει κανεὶς οὔτε ψυχὴ στοὺς δρόμους της. Ἐνὰ δυὸ ἀπὸ τὰ ἀπαίσια ἐκεῖνα χταπόδια μόνο τρεκλίζουν δὴ καὶ κεῖ σὰν μεθυσμένα, τυφλωμένα ἀπὸ τὴς ἀόρατες ἀκτίνες ποὺ ρίχνουν οἱ προβολεῖς.

Οἱ πόρτες τῶν σπιτιῶν εἶναι ὅλες κλειστές. Θάλεγε κανεὶς πῶς βρίσκεται μέσα σὲ

μιά πολιτεία νεκρή από χιλιάδες χρόνια!

Ο Ύπεράνθρωπος προχωρεί από πόρτα σε πόρτα εξετάζοντάς τις με προσοχή. Ψάχνει να βρή την πόρτα του έγκληματικού βασιλιά των Έλλαδιτών.

Ξαφνικά, σταματάει σε μια μεγάλη άτσάλινη πόρτα. Βλέπει ζωγραφισμένο ένα μεγάλο χταπόδι. Είναι ή πόρτα που ζητούσε.

Πλησιάζει και τη σπρώχνει ελαφρά για να δοκιμάσει την άντοχή της. Μά τότε συμβαίνει κάτι απροσδόκητο.

Νοιώθει έναν τρομακτικό κλονισμό στο κορμί του και τι νάζεται δέκα μέτρα μακριά ζαλισμένος και σαστισμένος. Ο πονηρός βασιλιάς είχε συνδέσει την πόρτα του με ήλεκτροφόρα σύρματα για να έμπο δίσση τους αντίπαλους του να πλησιάσουν!

Ο Ύπεράνθρωπος σηκώνεται, κυττάζει γύρω του και βλέπει ένα μεγάλο πεσμένο δέντρο.

Τό σηκώνει, παίρνει φόρα και χτυπάει μ' αυτό την πόρτα που πέφτει προς τα μέσα με τρομακτικό δρόντο.

Μ' ένα πήδημα, ο Ύπεράνθρωπος μπαίνει κι' αυτός στο ανάκτορο.

Μια ομάδα από δέκα φρουρούς του φράζουν το δρόμο, ρίχνοντάς του με τα πιστόλια τους. Μά ο Ύπεράνθρωπος δεν παθαίνει τίποτα! Νοιώθει μόνο κάτι ελαφρά τσιμπήμα-

τα, που τον κάνουν να θυμώσει πιδ πολύ.

Ορμάει ανάμεσά τους σαν σίφουνας και τους διαμελίζει κυριολεκτικά με τις τρομερές γροθιές του!

Περνάει γοργά πάνω από τα κορμιά τους και μπαίνει σε μια μεγάλη αίθουσα.

Εκεί μέσα βρίσκεται ένας άνθρωπος με στέμμα στο κεφάλι. Ο βασιλιάς των Έλλαδιτών. Είναι πολύ ψηλός και τα μαύρα μάτια του άστράφτουν από κακία!

Κρατάει ένα πιστόλι και δίπλα του στέκεται ένα χταπόδι πέντε φορές μεγαλύτερο από εκείνα που έχει δη ώς τώρα ο Ύπεράνθρωπος!

— Έπάνω του, Πλούτωνα!, φωνάζει ο βασιλιάς. Πνίξε τον!

Μ' ένα πήδημα γρήγορο σαν άστραπή, τó φριχτό χταπόδι οίχνεται πάνω στον Ύπεράνθρωπο και τον άγκαλιάζει με τὰ πλοκάμια του. Μά ο μεγαλύτερος ήρωας όλων των εποχών δεν έννοει να χάσει τη νίκη την τελευταία στιγμή!

Αρπάζει τó κεφάλι τού χταποδιού και τραβάει με τόση δύναμη, ώστε αυτό... ξεκολλάει! Τό υπόλοιπο χταπόδι πέφτει στο πάτωμα νεκρό!

Γυρίζει στον έγκληματικό βασιλιά. Αυτός, με μάτια γουρλωμένα από έκπληξη και τρόμο, τραβάει τη σκανδιόλη τού πιστολιού του, χωρίς όμως ο Ύπεράνθρωπος να πάθει τίποτα.

Με τó πρόσωπο κατακόκκι-

νο από θυμό, ο Ὑπεράνθρωπος σηκώνει τὴν τρομερὴ γροθιά του.

Τρέμοντας σὰν ψάρι, ὁ βασιλιάς τοῦ ἐγκληματικοῦ λαοῦ τῶν Ἑλλαδιτῶν πέφτει στὰ γόνατα.

—Λυπήσου με!, λέει. Μὴ μὲ σκοτώνεις!

—Θὰ σὲ σκοτώσω, ἀπαντᾷ ἐν ἄγρια ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἀν δὲν διατάξεις τὰ ἀερόπλοιά σου νὰ σταματήσουν τὴν ἐπίθεσί τους ἐναντίον τῆς Γῆς καὶ νὰ ἐπιστρέψουν ἐδῶ!

—Κι' ἂν ἀρνηθῶ νὰ ὑπακούσω;

—Θὰ πεθάνεις!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Θὰ πεθάνεις, ἀφοῦ πρώτα τυφλωθῇς ἀπὸ τοὺς προβολεῖς μὲ τίς τυφλωτικές ἀκτίνες!

Τρέμοντας, ὁ βασιλιάς πλησιάζει σ' ἓνα μηχανήμα στερεωμένο στὸν τοῖχο. Γυρίζει μερικὰ κουμπιὰ κι' ἐπειτα λέει:

—Ἐδῶ ὁ βασιλιάς τῶν Ἑλλαδιτῶν! Ἐδῶ ὁ βασιλιάς τῶν Ἑλλαδιτῶν! Διαταγὴ πρὸς ὅλα τὰ ἀερόπλοια ποὺ βρίσκονται στὴ Γῆ ἢ ποὺ ταξιδεύουν πρὸς τὴ Γῆ: Ἐπιστρέψατε ἀμέσως στὴ Νέα Γῆ! Ἐπιστρέψατε ἀμέσως στὴ Νέα Γῆ!

Γυρίζει πάλι τὰ κουμπιὰ καὶ λέει στὸν Ὑπεράνθρωπο:

—Ἐγὶνε ὅπως εἶπες! Τώρα ὁδηγήσέ με στὴν πόλι τῶν Ἑλλήνων...

Ξαφνικά, δείχνει πρὸς τὸν ἀπέναντι τοῖχο καὶ φωνάζει:

—Τί εἶναι αὐτό;

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει νὰ δῇ.

Ὁ βασιλιάς βγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἦταν ἓνα κόλπο γιὰ νὰ ἀποσπάσῃ ἄλλοι τὴν προσοχὴ τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Ἄν κατάφερνε νὰ περάσῃ ἀπὸ μιὰ πόρτα, ποὺ εἶναι στὰ ἀριστερὰ τοῦ διαδρόμου, θὰ ἔμπαινε σ' ἓνα ὑπόγειο πέρασμα ποὺ ὁδηγεῖ στοὺς στρατώνες! Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ εἰδοποιουσε πάλι τὰ ἀερόπλοιά του νὰ συνεχίσουν τὴν ἐπίθεσί τους ἐναντίον τῆς Γῆς!

Μὰ ὁ βασιλιάς κάνει ἓνα μικρὸ λάθος. Βγαίνει στὸ διάδρομο καί, ἀντὶ νὰ στρίψῃ ἀριστερά, σαστισμένος καὶ τρομογεγμένος ὅπως εἶναι, στρίβει δεξιὰ καὶ βρίσκεται ἔξω, στὸ ἔπαιθο!

Μιὰ ἀνατριχιαστικὴ κραυγὴ πόνου βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του:

—Ὦχ! Ὦχ! Τὰ μάτια μου! Τυφλώθηκα! Τυφλώθηκα! Τὰ μάτια μου!

Ἡ Θεία Δίκη τὸν πλήρωσε ὅπως τοῦ ἄξιζε! Ἡ ἴδια του ἡ κακία καὶ ἡ πονηριά τὸν κατέστρεψαν! Ἄν δὲν δοκίμαζε νὰ ξεφύγῃ γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν καταστροφὴ τῆς Γῆς, δὲν θὰ ἔχανε τὸ φῶς του!...

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ Ὑπεράνθρωπος μπαίνει στὸ ἀνάκτορο τοῦ βασιλιά τῶν Ἑλλήνων κουβαλώντας στὴν ἀγκυλιά του τὸν τυφλὸ ἀντίπαλό του.

—Ὅλα τελείωσαν!, λέει στὸ βασιλιά. Τὰ ἀερόπλοια θὰ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ

θα παραδοθούν όλα σ'ένα
για να μην μπορέσουν άλλη φο-
ρά οι Έλλαδίτες να απειλή-
σουν τη Γῆ! Τότε μόνο θα τον
αφήσης ελεύθερο!

Κυττάζει γύρω και προσθέ-
τει:

—Πού είναι όμως οι φίλοι
μου;

—Στο διπλανό δωμάτιο, ά-
παντάει ο βασιλιάς χαμογε-
λώντας. Πολύ κωμικός ο μι-
κρόσωμος φίλος σου. Μας έ-
κανε να γελάσουμε πολύ, αν
και δεν καταλάβαμε τί μας έ-
λεγε!

Ο Υπεράνθρωπος μπαίνει
στο διπλανό δωμάτιο και βλέ-
πει τον Κοντςτούπη και την
Έλσα να τρώνε καθισμένοι σ'
ένα τραπέζι.

—Επιτέλους!, λέει το κο-
ρίτσι με άνακούφισι. Είχα άρ-
χίσει να άνησυχώ για σένα!

—Η Γῆ σώθηκε!, λέει ο Υ-
περάνθρωπος. Οι Ίπτάμενοι
Δίσκοι θα πάψουν πια να
σκορπούν εκεί την καταστρο-
φή και το θάνατο! Έτοιμασθή-
τε! Φεύγουμε σ' λίγο για τη
Γῆ μ' ένα Ίπτάμενο Δίσκο!

Ο Κοντςτούπης μορφάζει
κωμικά.

—Θα φύγουμε κιόλας; Τί

κρίμα! Κι' είχε άρχίσει να
μου άρέσει έδώ! Τα φαγητά
τους είναι πεντανόστιμα! Να
γλείφης τα δάχτυλά σου! Να
τρώη ή μάνα και του παιδιού
της να μη δίνη! "Όσο για
τους άνθρώπους, τους έκανα
άρνακια όταν έφυγες! Άρχι-
σα να άγριεύω και να τους
βρίζω κι' αυτοί από το φόβο
τους κάνανε πώς γελούσαν
για να... με καλοπιάσουν!

Και φούσκωσε το στήθος
του παίρνοντας ύφος παλλη-
καρά και λέγοντας:

—Έχω δειρει κόσμο και
κόσμο, Υπεράνθρωπε, αλλά
μέ... σκήπτρο βασιλιάς πετέ!

ΤΕΛΟΣ

Άγαπητοί μου άναγνώ-
στες,

Η τέταρτη περιπέτειά
μου, πού θα σ'άς προσφέρω
την έρχόμενη έβδομάδα με
τον τίτλο:

ΜΟΝΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΧΙΛΙΩΝ

είναι ή συναρπαστικώτερη
άπ' όλες όσες έχετε διάβά-
σει ως τώρα! Δικός σας

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ»: Έβδομαδιαία Βιβλία 'Ηρωϊκών Περιπετειών
Γραφεία — Τυπογραφεία: Στοά Πάπου άριθ. 9 — Τηλέφωνο: 33.291

ΑΡΙΘΜΟΣ 3 — ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΑΙ 2.000

Συνδρομαί Έσωτερικού: Έτησία δρχ. 110.000 — Έξάμηνος δρχ. 55.000
Συνδρομαί Έξωτερικού: Έτησία δολλάρια 7 — Έξάμηνος δολλάρια 4

Έκδοσις - Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγός 38

& ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησέως 323

